

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
19 FEBRUARI 1932 - No. 38

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

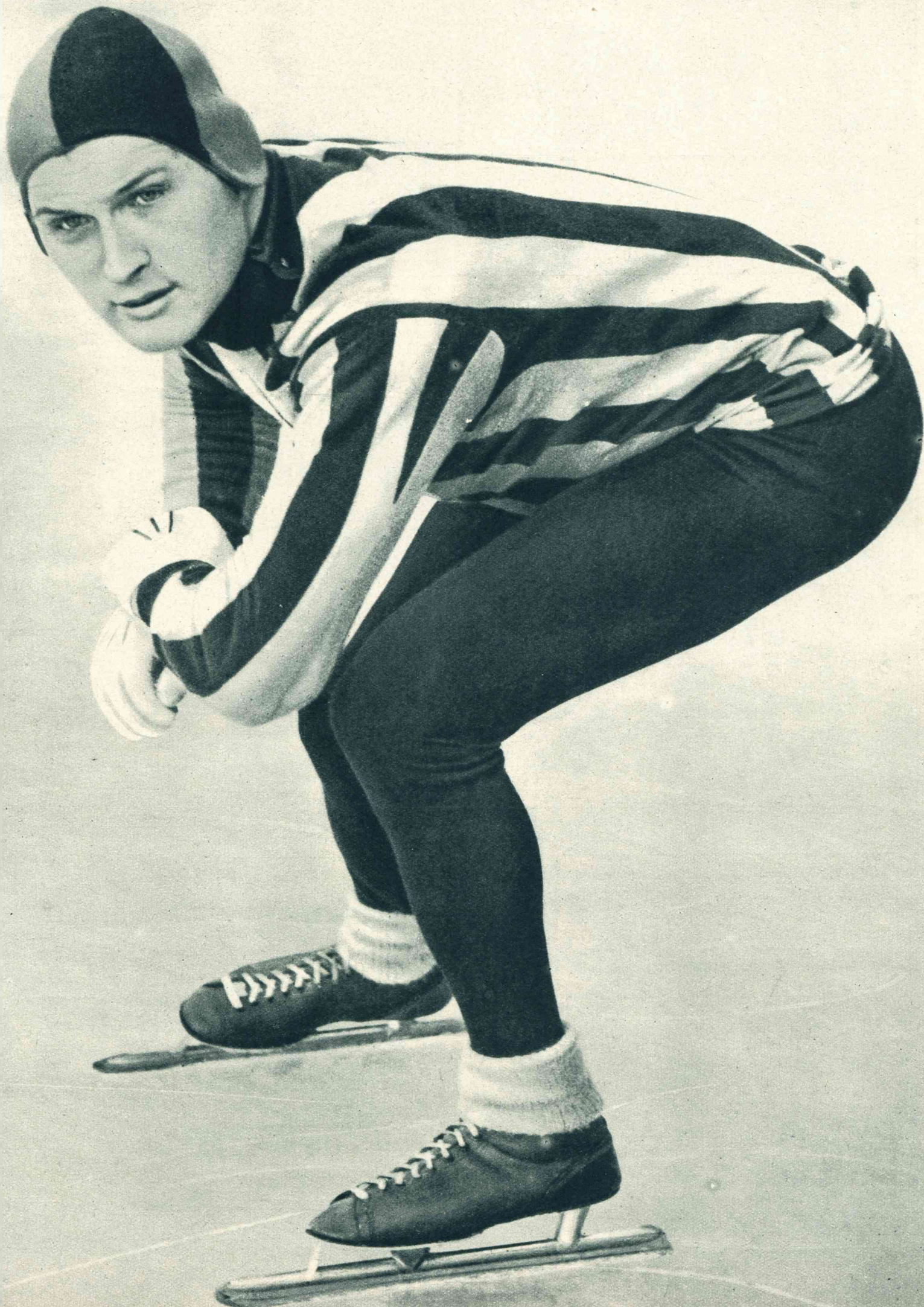
GEÏLLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D



ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR



IJS!



Hoe in Middelburg, waar men bijna geen trottoirs vindt, zelfs op de drukste punten, rustig door den wandelaar de straat wordt overgestoken.

Het richtingsteeken.

Gevaarlijke Verkeerspunten



Gevaarlijke punten in het stadsverkeer. De verkeersagent (Middelburg) zorgt voor de veiligheid.

Dikwijls heb ik het door vreemdelingen hooren beweren, en hoewel ik dezen nooit al te zeer gelijk gaf, heb ik toch dikwijls moeten denken: ja, 't is zoo, nergens worden de verkeersregelen zoo slecht nageleefd als in Zeeland. De Zeeuw heeft om te beginnen de neiging om te denken, dat de straat er voor hem alleen is. Als voetganger be- teekent dat voor hem, dat hij altijd midden op de straat loopt, en slechts noode uit den weg gaat voor het doorgaand verkeer. De mentaliteit is: waarom een auto op de straat en ik niet? Inderdaad, theoretisch heeft deze vraag recht van bestaan. Het is werkelijk minder prettig, dat de auto bijna den heelen weg voor zich opeischt. Maar practisch? Daar hebben we er rekening mee te houden, dat de auto er nu eenmaal is, en dat men van den automobilist niet eischen kan, over de trottoirs te rijden. Het is hier een kwestie van veiligheid. En deze veiligheid eischt, dat de voetgangers op de trottoirs, of, waar deze ontbreken,

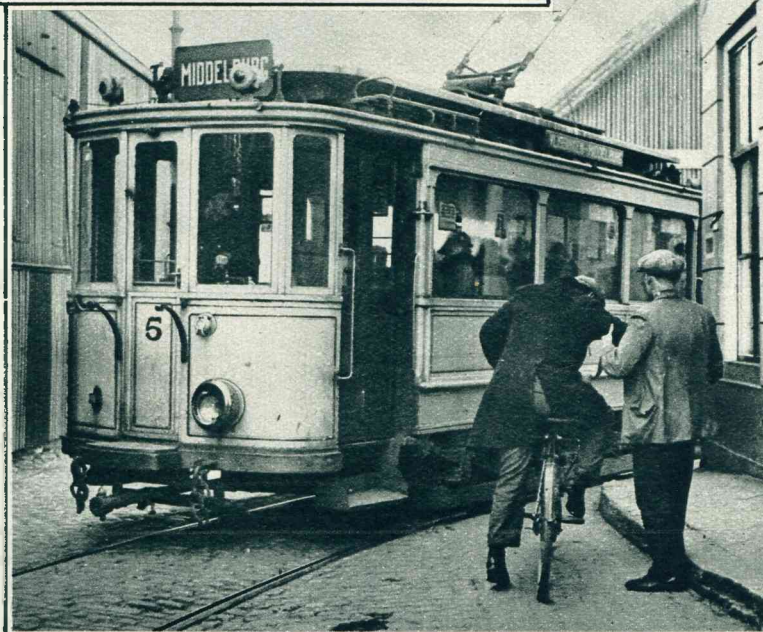


in Zeeland

aan de rechterzijde der straat loopen, en dat de bestuurders van voertuigen matig rijden en goed uitzien. Aan beide zijden ontbreekt nogal wat!

Vooral de voetgangers treft schuld. Men rijde maar eens met een auto door de Middelburgsche straten! Trouwens, in vele andere plaatsen is het niet minder. Toch spant Middelburg verreweg de kroon. Heele straten zijn er dikwijls versperd door voertuigen van allerlei soort, vooral handwagens. — De foto's laten dit heel duidelijk zien.

En wat den bestuurder van een voertuig betreft: men is in Zeeland niet sterk in het uitwijken. Meermalen gebeurt het, dat wagens en auto's weigeren, voor een voertuig, dat hen wil passeeren, opzij te gaan. We moeten beseffen, dat deze kwestie haar oorzaak vindt in het feit, dat wij elkaar op dit punt niet genoeg ter wille zijn. Een



'n Gevaarlijke hoek te Middelburg, die binnenkort zal verdwijnen.



*Een gemoedelijk verkeersmomentje
in de Lange Delft te Middelburg.*

weinig goede wil, en het straatbeeld zou er in Zeeland anders uitzien.

De zaak is van zoo groot belang, omdat Zeeland ten aanzien van verkeersmogelijkheden geen bevoorrechte provincie is. Om te beginnen is daar het stadsbeeld. Dit vertoont meestal een kronkelige hoofdstraat met vele zijstraten; meestal zijn daar scherpe hoeken. De markten zijn meestal onregelmatig, met ongelukkig veel uitmondende straten. En het overige is dito dito. Het is dan ook

De autobus, die een straat vult te Goes.



de vraag, of het geen aanbeveling verdient, in de centra onzer steden het verkeer slechts in één richting te doen plaats vinden. Vooral in Goes b.v. zou dit prachtig kunnen. Wij kennen deze verkeersregeling o.a. van Breda, waar ze vele moeilijkheden heeft opgelost.

Maar dan blijven er nog moeilijkheden genoeg. De onbe-



De bakker moet met z'n fiets een toevlucht op de stoep zoeken. Hier treft men niet uitsluitend autoverkeer



behoorlijk uitzicht te verkrijgen zou zijn.

Waar tegenwoordig aan wegenbouw zooveel ten koste wordt gelegd, is 't geen luxe, verbeteringen in bestaande wegen aan te brengen.

Moge dit gebeuren en spoedig. En moge dan tevens de Zeeuw leeren, zich zooveel mogelijk te houden aan die regels, welke ten behoeve van 't algemeen belang zijn ingesteld

Een chaos te Goes.

Gevaarlijk verkeerspunt te Goes, waar op de markt verschillende straten uitmonden.



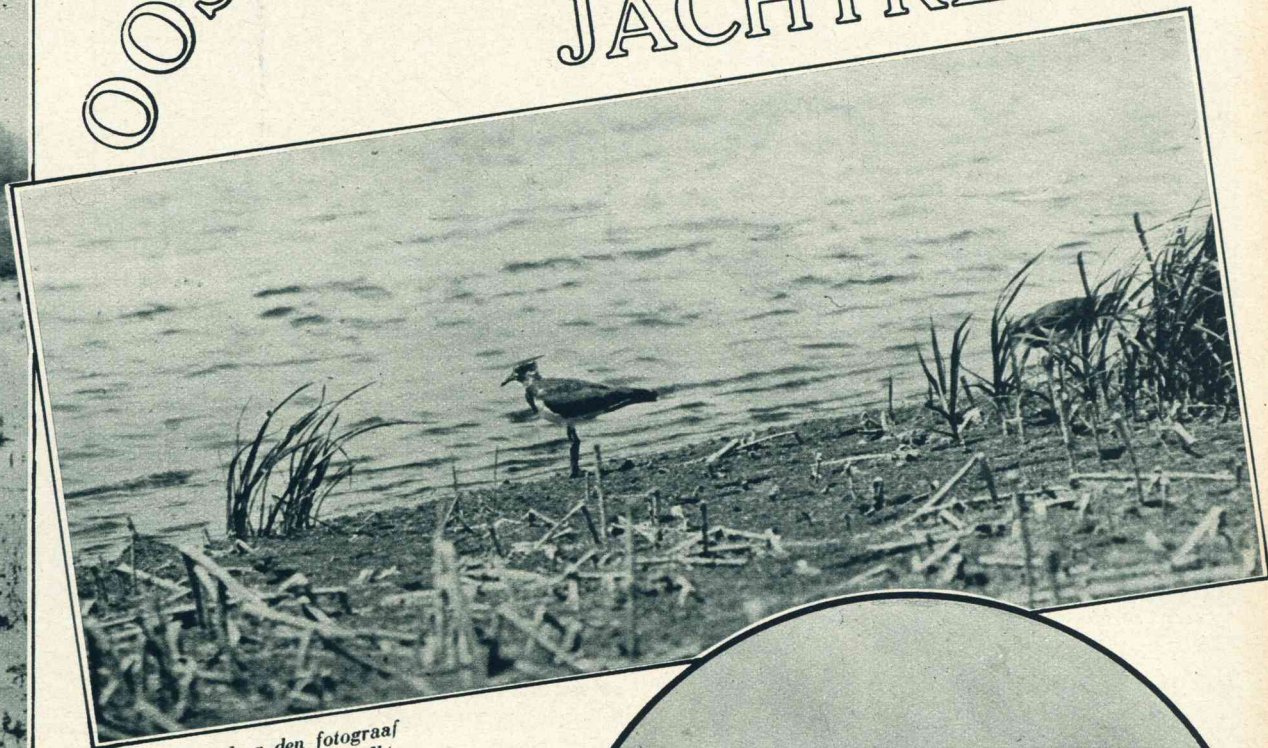
EEN OOSTENRIJKSCH JACHTREVIER



Prins Ratibor een moeras doornadend in zijn domein van het Donau-district.

De oude Oostenrijksche aristocratie heeft wel veel van haar glorie en van haar rijkdom ingeboet sinds den wereldoorlog, en slechts weinige families worden er nog gevonden, die in staat zijn, om de oude overleveringen en levensgewoonten te blijven volgen. De meesten zijn door het verlies van hun landgoederen en bezittingen gedwongen om zeer bescheiden te leven. De prinsen Hohenlohe, Ratibor en Schwarzenberg maken echter een uitzondering op den algemeenen regel van verarming en kunnen zich nog de weelde veroorloven van groote feest- en jachtpartijen.

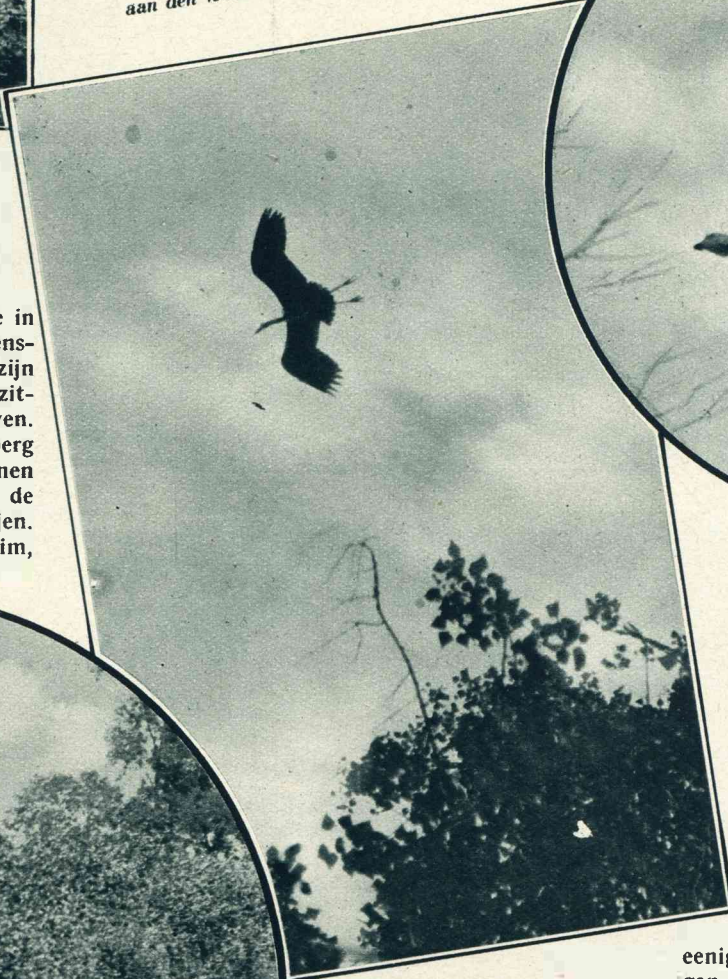
Hun uitgestrekte jachtvelden te Gustersheim,



Plevieren, door den fotograaf aan den waterkant verschalkt.



'n Wilde kalkoenhaan in z'n vlucht over de kale boomtoppen.



Een reiger, in vlucht genomen, even na het verlaten van het nest. Zal hij zijn jongen aanstands met een versch gevangen kikkertje kunnen verrassen?



Een koningshart breekt op 'n herfst-morgen door het dichte struikgewas. Een verrassend gezicht.

in Styrisch Oostenrijk, herbergen nog de grootste verscheidenheid van klein en groot wild. Hazen, konijnen en vossen, kleinere en grotere vogelsoorten, herten en zelfs gemzen, leven er in overvloed, en geven den jager kans op een uiterst afwisselende jacht.

Het is met de jacht zooals met zooveel andere zaken en takken van sport: alleen hij, die ingewijd is begrijpt er al het bekoorlijke en aantrekkelijke of het opwindende van. Maar toch, wanneer men de foto's beziet, welke we op deze bladzijden reproduceeren, zal men zich eenigszins kunnen begrijpen, welk een intens genoeg de jacht op groot of klein wild den Nimrod verschaft. Behalve immers het genoeg dat alleen reeds de opsporing en de achtervolging van het wild verschaft, is ook de schoonheid der hem omringende natuur voor den jager een bron van genot. Daar gevoelt hij zich ongedwongen en vrij: daar ontwaken in hem de oerinstincten van den vrijen natuurmensch, welke eeuwen beschaving niet geheel vermochten te onderdrukken. We zullen hier niet al de verschillende jachtsoorten de revue laten passeeren, want over elk van haar is ten slotte een verhandeling te schrijven. Memoreeren we echter even de koninklijke parforce-jacht op groot wild, waarbij het wild, vooral het hert, door speurhonden wordt opgejaagd, en door jagers te paard wordt vervolgd. Op bergachtig terrein, zooals we dat op enkele van

onze foto's ontmoeten, is deze jacht natuurlijk onmogelijk, en zoo vraagt ook de gemzenjacht, hoog in de bergen, alle bekwaamheid en persoonlijke inspanning van den jager. En ten slotte de drijfjacht, en de jacht met den staanden hond en die op waterwild, van elk der soorten waarvan we op deze bladzijden eenige interessante snapshots opnemen.

Voor een gedeelte werden deze foto's gemaakt in het jachtgebied van prins Schwarzenberg te Gustersheim. Vooral de opnamen van de gemzenjacht leverden zeer veel moeilijkheden op, twijfel de gems een uiterst schuw en voorzichtig wild is, dat zich evenmin gemakkelijk door den jager als door den fotograaf onder schot laat nemen. De andere foto's werden genomen in het jachtrevier van prins Ratibor, in het vlakke Donaudistrict, met zijn lage bosschen, zijn moerassen en meren. Daar is het tehuis van het hert, van den wilden kalkoen



De jagers moeten vaak veel geduld oefenen. Prins Ratibor en z'n jachtopziener zijn er maar bij gaan zitten.

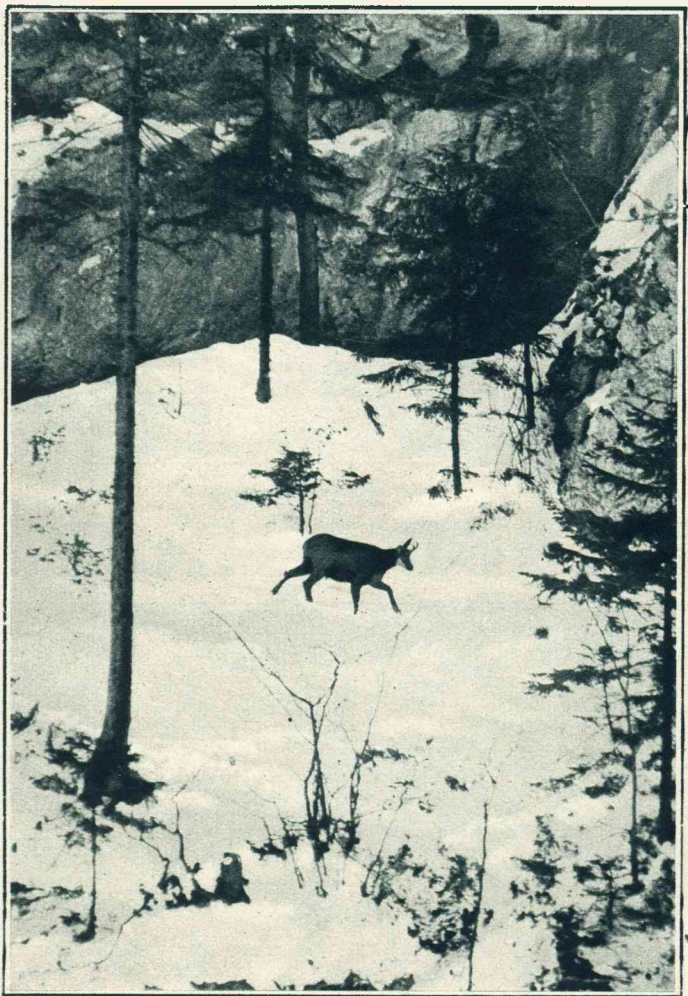
en van tal van andere grootere en kleinere vogels. De fotograaf is er in geslaagd om ook de prinselijke jagers zelf bij hun bezigheid te kijken, en zoo is deze serie in dubbel opzicht interessant. Vooral echter de zoo moeilijk te vervaardigen opnamen van het staande en vluchtende wild maken het bekijken van dit op het oogenblik zeker nog actueele onderwerp tot een even belangwekkende als aangename tijdpassering, waardoor de lezer althans eenigen dunk krijgt van het fascinerende, dat zulk een jacht voor de deelnemers moet bezitten.

J. JAEGERMAN.



Vriendschap onder de dieren: in den winter, wanneer het voedsel schaarsch is, eten herten en kalkoenen aan dezelfde tafel.

Een zeer interessante foto van een hertebok bij de achtervolging van reeën in den bronsttijd. De jonge beesten vluchten een zijarm van den Donau over.



Met veel geduld en ten koste van verkleumd ledematen slaagde de fotograaf er in om van zeer nabij een foto te maken van een ganzenbok nog in de bergen.

Prins Schwarzenberg (tweede van rechts) met zijn jachtopziener na een succesvolle ganzenjacht in zijn domeinen.



In burgemeester J. Elenbaas hebben Krui-ningen en Hansveert een ver buiten zijn geveenten gevaardeerden, onvermoeiden werker verloren, bekvaam als bestuurder en ambtenaar, groot en goed als mensch. — De belangstelling bij zijne begrafenis op 9 Fe-bruari j.l. was dan ook overgroot. Men ziet op deze foto den plechtigen stoet onderweg.

De Commissaris der Koningin in Zeeland, jhr. Quarles van Ufford, spreekt aan de groeve van wijlen burgemeester Elenbaas.



De belangstelling tijdens het nabluissen van den brand in de Slijkstraat te Vlissingen.

In den nacht van Dinsdag op Woensdag 10 Februari brak brand uit in de manufacturenzaak van gebrs. Cracau in de Slijkstraat te Vlissingen. Foto van de ruïne.



Ter vermijding van de bocht rechts werd te Groede reeds een jaar geleden de weg links aangelegd, die evenwel nog steeds niet in gebruik werd genomen.

Op de Centrale Keuring van Hengsten te Goes behaalde Diamant d'Ahea van Gebrs. Aernoudts te Sluis het Kampioenschap voor 1932. Tijdens de keuring van de aspirant-kampioenen. Diamant d'Ahea in 't midden.



Zeeuwsche Omroep

*

Hallo, hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Onze speciale medewerker te Zeeuwsch-Clinge, liet ons per expres-bestelling weten, dat de raad zijner gemeente zich heeft nedergelegd bij de plannen van Gedeputeerde Staten inzake de salariskortingen.

Wel te rusten, heeren!

Uit Absdale wordt ons gemeld, dat bij den landbouwer B. het kadaver van een afgekeurd paard, dat in den grond was gestopt, door onbekende dieven is ontvreemd.

Iedereen, die iemand met een dood paard heeft zien loopen of draven, wordt dringend verzocht, daar de politie van in kennis te stellen.

Men seint ons uit 's Heer Abtskerke, dat tijdens de schooluren en bij afwezigheid van het hoofd een der jongens brandlucht rook. 't Bleek, dat de kachelpijp den zolder bijna in brand gestoken had.

Onze correspondent, die zoo gevat is als een domme dief merkt op, dat, evenals bij 'n mensch, ook bij 'n school die zijn hoofd verloren heeft, rare dingen gebeuren.

Wij vinden het veel raarder, dat een jongen bij afwezigheid van 't hoofd toch nog ruiken kan!

Te Burgh heeft vorige week het z.g. Stráfeest weer plaats gehad.

Van vele paarden werden de pooten in zee gespoeld. Sinds die folkloristische plechtigheid zoeken alle deelnemers het eiland af naar een paardemiddel tegen wintertee-ten.

Door het plaatselijk crisis-comité te Wolfaartsdijk zullen elf duizend en vierhonderd kilogram zwavelzure ammoniak ten bate van de kleine boeren en pachters worden aangevraagd.

Om de crisis niet te verergeren, meenen wij er goed aan te doen te vertellen, dat zwavelzure ammoniak niet geschikt is voor inwendig gebruik.

Men meldt ons uit Heinkenszand, dat het Zeeuwsche solistenconcert, niettegenstaande den lagen toegangsprijs, een fiasco is geworden wat het bezoek betreft.

Wanneer er meer kellners dan bezoekers in een zaal zijn, kan dit een bewijs zijn van enormen dorst maar wanneer men meer solisten dan toehoorders telt, mag men toch niet spreken van teveel muzikaal gevoel!!

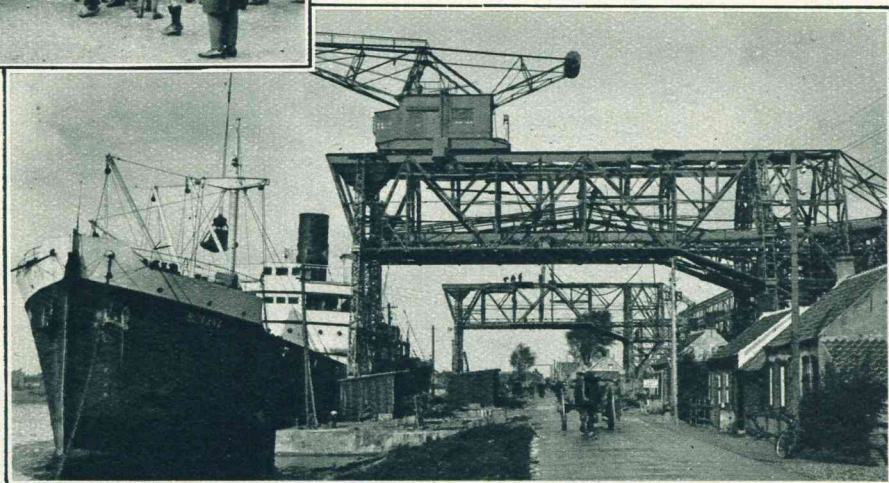
Drie Iersekenaren hebben Zondag een hoeveelheid oesters uit de kreek ontvreemd. De politie heeft de heeren opgespoord; niet om hun er eens champagne bij te schenken, maar wel om hun een proces-verbaaltje aan te smeren.

Te Middelburg is er zooveel animo geweest bij het verpachten van kermisstandplaatsen, dat de Groote Markt te klein bleek. De Pottenmarkt zal nu ook geannexieerd worden.

Net iets voor de „Vroolijke keuken“!

Te Vlissingen moesten de spuitgasten bij felle vorst uitrukken. Het vreemde geval deed zich toen voor, dat zij den brand spoedig onder de knie kregen en toch bevroren broe-ken hadden!

Tot de volgende week, dames en heeren!



Een kijkje bij de haven en losplaats van de Kunstmestfabriek te Sluiskil.

ZEEUWSCH NIEUWS



Het in brand steken



Zooals we vroeger reeds met een enkele foto memoreerden, werd wegens een pachtgeschil tusschen eigenaar en huurder van de boerderij „Stadszicht” te Tholen op den geheelen oogst van het vorige jaar beslag gelegd, zoodat tot heden nog vele H.A. koren op het veld waren blijven staan. Dezer dagen is men begonnen met het opruimen van de vergane massa, hetgeen zich in drie bedrijven afspeelde en het drama volledig maakte. Het ophoopen van de stroohalmen,



.... zoodat weldra over alle velden het vuur brandde en alles tot asch oerging.

Op het ijs te Scherpenisse



Bie ons op 't durp

Een vent uut de stad ei grond 'ekocht, bie den diek. Noe mò je we'en, dà m'n 'ier zò'n stiksje strand èn, nie zò groot, mae 't is toch wè wat. En noe 'et 't, dà die kaerel daer 'uusjes op gae zètten, om in de zeuner vreemdelienjen 'ier te kriegen. Ik gloove ik, dà 't 'n z'n centen net zò goed in 't waeter kan gooien, mae allee, 'um 'et 't'r zeker last van.

Noe is 't'r 'n verenigienge voe Vreemdeliengeverkeer op'ericht òk; daer is Wullem Planke veurzitter van, en Verton doe vanzelfs òk mee. Noe kan ik mae nie begriep, dà je naer ons durp komt, à je mie vikansje gaet. Wat 'ei je 'ier noe te zien? 'n Stik ouwe pompe voe 't raed'uus, mae dae vinde ik noe glad niks an. En dan 'ei je nog zò'n oud 'uus, mie 'n toren, mae dae bi je òk à gauw op uut'ekeken. Mae à zulder dae noe zinnig'eid in è, verruut!

Ze zeeje tegen mien: je mot òk meedoen, wan jie 'eit dae nog zò'n stiksje grond ommenebie 't strand, en dà kà je ver'ure an de kampeerders. Ik zà wè glad gek weze! D'r è k van de zeumer in Renisse genog van 'ezien. Dà bin die kaerels die in 'n tente slaape, mae dà zà nie op mien grond weze, da dien ik òk! A' ze 'ier wille weze, dan motte ze mae bie Verton in de kos gae, daer è ze 't goed. Je doet 't'r mae kouwe mee op en aermetierderigeid en zò meer. En die vent 'ei 'ekocht voe een hulden de vierkante meter da's noe nie zò diere, al is 't nie van de beste grond, mae tòch gin slechten òk. En die menschen uut stad bin altied 'n bitje aorig, wou 't nie!

Dies Koeter doe z'n auto wig, mie de crisis, zee 't'n. Mae dae mò je mien noe nie te veel over willen wies maeke. Iedereen die 'i oort, 'eit mae over de crisis, en menschen die nooit 'n cent g'ad èn, vertellen je noe, dazze al d'r centen kwiet bin.

Mae 'k 'ei je nog nie 'ezeid, dà m'n 'ier goekoop vleisch 'ekregen èn. Dat è m'n noe vroger òk wè's g'ad, mae dà was van dà bevrozen vleisch uut Amerika, en dà was bucht. Mae noe is 't'r zò mie 'elege, dà de vrouwe van een slaeger uut de stad, 'n nieuwe mantel van knienevellen, een bonte jas noeme ze dat, glò'k, wil è. En die slaeger zee: 'k è gin centen, en toen zee 'eur: dan gee Krien mae 'n bitje minder (Krien is de knecht, weet je) en dà dee 't'n, mae Krien zee: bobber jie maer op, ik gae op 'n aar. Mae Krien die kon gin aar vinden, en toen begos 't'n voe z'n eige, en 'um nam bie kans al de klanten mee. Mae toen zee de slaeger: 'k Zà je doadverkonkereere, 't is mien wè vier duzend geld waard. En toen begosten ze te konkereeren, en dae begriep ik noe gin mieter van, wan voe dà geld à 't'n toch wè voe 'eel de fermielje knienevellen kunne koapen. Afijn, om je 't noe mae trek te zeggen, noe komt die knecht mie vleisch 'ier op 't durp.

Die wuven toch! Z'ange alles mae an d'r lief; dà kan toch gin stand 'ouwe.

'k Bin gisteraeven nae d'outvoerieng van de gimnastiek-vereenigienge 'ewist. Eest wou ik nie, en d'eeste aeven bin 'k òk nie 'ewist, mae d'aaren dag kwam Joppe bie m'n, en die zee: Noom, noe begriep ik toch nie! 't Is toch zovee mooi, en glad nie onfesoendelijk; noe mò je vanaeven toch is gae. En zò bin 'k dan 'egae. En 'k mò je zegge, 't is mien nog vee mee'evalle, nae dà k 't'r van g'oore à. Alleen begriep ik nie, wae da't noe allegaere voe dient. Vroger deeje wulder glad nie an zukke dienge, en bin m'n d'r noe minder op? De guus van teegswoordig kan siuust nie mi zò vee verdraege, as wulder, dà zeg ik!

PIER VAN 'T HOF.

Zeeland op het ijs. Op verschillende plaatsen in onze provincie is reeds van het ijs genoten, alhoewel in 't algemeen nog weinig banen berijdbaar waren en in hoofdzaak door de jeugd van de ijspret kon worden geprofitteerd. Een kijkje op de grachten van het stadje Tholen, maar slechts enkelen zich op het ijs waggden.



De oude prikslee is ook nog in eere bij onze jeugd.



Ook te Vlissingen werd het ijsbaantje nog even geopend. Jeugdige rijders probeeren het ijs.

EEN NIEUWE PRIJSVRAAG

SPIRAAL-PUZZLE

Onze nieuwe prijsvraag, die de lezers hieronder nader vinden uitgelegd, wijkt geheel af van die, welke wij tot nog toe gaven. Maar zij is er niet minder interessant om. Het is hier een kwestie van „passen en meten”. Het lijkt moeilijker dan het in werkelijkheid is. Probeer u het maar eens

Deze groote spiraal is onderverdeeld in een aantal vakjes tot een geheel van 14 bij 14. Ook hebben wij er een 14-tal blokjes bij afgebeeld. Deze moet men zoodanig in de spiraal onderbrengen, dat er op iedere lijn niet méér dan één komt. Dit geldt voor iedere richting dus zoowel horizontaal, verticaal als wel diagonaal.

Uitgeloofd worden: **25 prachtige prijzen,**

n.l.: **5 horloges,** (chroom-nikkel)

5 luxe-klokjes

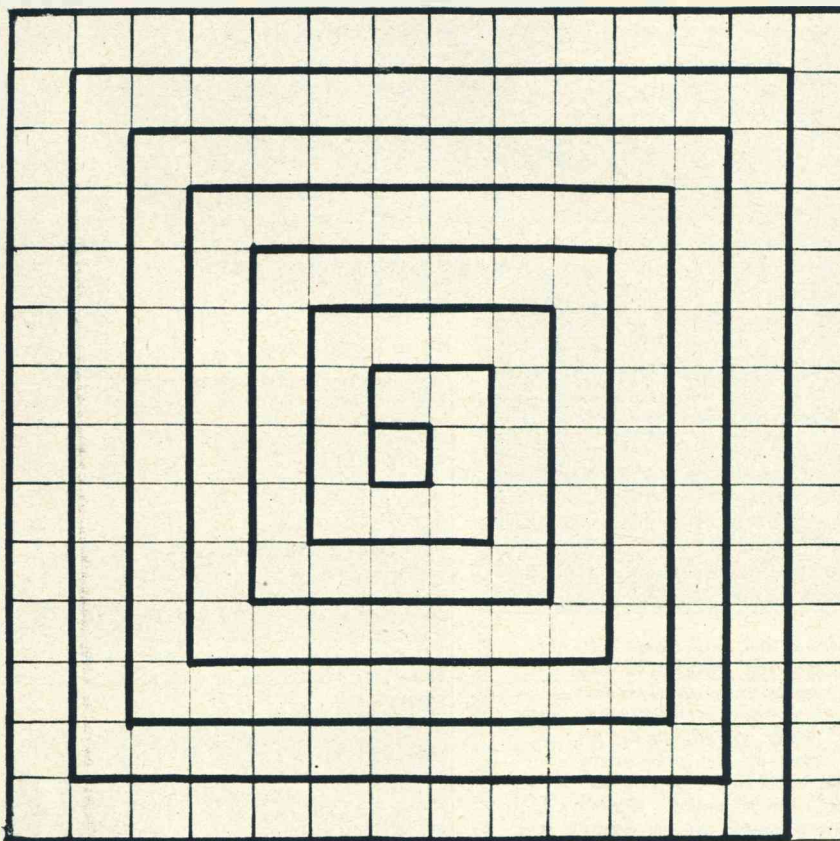
5 foto-albums

10 luxe zakmessen in étui

Bovendien zullen wij onder de goede oplossers nog als **HOOFDPRIJS** verloten een fraaie

Boekenrek-Sigarenkast

DE GOEDE OPLOSSINGEN, PER BRIEF OF BRIEFKAART, WELKE VOORZIEN MOET ZIJN VAN HET WOORD **PRIJSVRAAG**, WORDEN INGEWACHT AAN ONS KANTOOR STATIONSWEG 24, ROTTERDAM C. TOT EN MET ZATERDAG 27 FEBRUARI A.S.



Bij het Camperlandsche veer.

Circusmeisje

DOOR

JOHAN DE GRAAFF

Paul moest spoedig niet alleen bemerken dat de Duitsche hem met een minachtend air bijna geheel links liet liggen, maar tot zijn pijnlijke verbazing constateerde hij, dat Sidi Moelay eenig wantrouwen jegens hem aan den dag begon te leggen, terwijl de leeuwenoppasser geen gelegenheid voorbij liet gaan om hem te prikkelen en heimelijk te bespotten.

Dit alles en daarenboven nog de geheimzinnigheid waarin het leven van het meisje scheen gehuld, maakten dat Paul zich nu en dan werkelijk ongelukkig voelde. Hij was er innig van overtuigd dat zijn gevoelens voor Tine van duurzamen aard waren en dat hij voor het eerst in zijn leven beminde. In haar gezelschap voelde hij zich volkomen gelukkig en naarmate hij er zich beter rekenschap van begon te geven wat zij beteekende in zijn leven, groeide het verlangen in hem haar te vragen zijn vrouw te willen worden.

Wat de wereld van zulk een verbintenis zou zeggen, liet Paul onverschillig; hij voelde zich aan niemand gebonden en wenschte alleen met de gevoelens van zijn moeder rekening te houden. Aan haar denkend, geloofde hij geen oogenblik dat zij zich op den duur ernstig tegen zijn wenschen zou verzetten. Hij begreep weliswaar dat een verbintenis met Tine een groote teleurstelling voor haar zou beteekenen, maar hij hield er zich tevens van overtuigd, dat zij haar eigen wenschen en plannen onmiddellijk zou opgeven, als zij bemerkte, dat zijn levensgeluk van een huwelijk met Tine afhing.

Ook bij het meisje zelf geloofde Paul geen ernstigen tegenstand te zullen ontmoeten. Zelfs een kind moest het opgevalen zijn, dat hij vanaf de eerste ontmoeting met haar werk van haar had gemaakt en zij moest zijn bedoelingen allang begrepen hebben.

Dat het meisje geen moeite deed een scheidsmuur tusschen hen op te trekken, dat zij zijn vertrouwelijke toon dulde en blijken gaf dat zijn hulde en attenties haar niet onwelgevallig waren, deed hem begrijpen dat hij haar zeker niet onverschillig was gebleven.

Toch was er iets dat Paul weerhield zich tegenover Tine uit te spreken. Hij twijfelde er niet aan of het meisje verdiende alle achting en hij was er van overtuigd dat hij onder de jongedames uit zijn eigen kringen nauwelijks een meisje zou kunnen vinden dat meer argeloos tegenover het hedendaagsche leven met zijn moderne prikkels en vermaken stond als zij. Maar toch wees alles erop dat er een geheim in haar eigen leven of in dat van haar familie bestond dat slechts aan enkele ingewijden bekend was en dat van zoo bezwarenden aard moest zijn, dat men het zorgvuldig verborg. Dat dit geheim samenhang met de aanstootelijke aanwezigheid van den leeuwenoppasser stond voor Paul vast en vaak hadden zijn gezond verstand en een sluimerend gevoel van jaloezie hem de onomwonden vraag aan Tine op de lippen gebracht, welke betrekking er tusschen haar en den dronkaard bestond. Zijn vrees, het meisje in verlegenheid te brengen en ook een onbewuste angst voor haar antwoord, deden hem echter zwijgen, ten koste van zijn gemoedsrust.

Op den avond van den dag, waarop de kleine Sitah begraven was, zat Paul tijdens de voorstelling in zijn wagen te schrijven, toen er aan de deur werd geklopt. Opstaande ontwaarde hij Mathama Akbar en met hartelijke stem noodigde hij hem uit binnen te treden.

„U zult me willen vergeven dat ik u even kom lastig vallen, Sir,” begon de Hindoe, nadat hij gezeten was. „Zooals u weet vertrekken wij morgenvroeg naar Wezel en nu u een oogenblik alleen is, kwam ik u bedanken voor de moeite die u zich voor ons heeft gegeven en voor uw belangstelling en deelneming in ons verlies.”

Paul weerde de dankbetuigingen van den Hindoe met een haastig handgebaar af.

„Het spijt me heel erg dat de kleine dienst dien ik zoo gelukkig was u te kunnen bewijzen, een zoo droevige aangelegenheid betrof,” verzekerde hij, een sympathieken blik op zijn bezoeker vestigend. „U is wel zwaar getroffen tijdens uw verblijf in ons land en deze tournee moet wel verschrikkelijke herinneringen bij u achterlaten.”

Mathama Akbar knikte met somberen blik.

„Het verlies treft mijn vrouw het zwaarst, zij was op dit einde in het geheel niet voorbereid. Voor mij... ach, ik wist het of ik vermoedde het, dat ons dit boven het hoofd hing.”

„U wist het?” vroeg Paul in hooge mate verrast.

„Ja,” antwoordde de Hindoe, pijnlijk glimlachend, „ik was ervan overtuigd dat Sitah niet lang zou leven en meer dan eens als zij ziek was, vreesde ik dat het einde gekomen zou zijn.”

„En waaruit putte u die overtuiging? Was het kind zwak?”

„Niet zwakker dan een ander kind met een goede gezondheid, Sir. In dit geval heeft het klimaat haar ziekte en dood veroorzaakt, naar ik meen te mogen aannemen, maar dat neemt niet weg dat dit einde onafwendbaar was.”

„Waarom onafwendbaar?” vroeg Paul met ongeloovige verbazing.

„Omdat tot haar dood besloten was,” gaf de Hindoe ten antwoord.

„Dat kan men van elk sterven zeggen, maar het is toch niemand gegeven een blik in de toekomst te werpen? U kon toch niet weten dat deze ziekte den dood van uw kind veroorzaken zou?” hernam Paul.

„Nee, dat wist ik niet, maar ik wist wel, dat Sitah als kind zou sterven.”

Paul's blik drukte zooveel verbazing uit, dat de Hindoe zonder verdere ondervraging vervolgde: „Dat behoeft u niet te verwonderen, Sir. In mijn land zijn meer vrouwen en mannen die de gave bezitten in de toekomst te kunnen zien en er is niets wonderbaarlijks in die kunde. Met de gebrekkige kennis die de wetenschap op heden nog bezit van de sluimerende vermogens van de ziel van den mensch, kan men hoogstens spreken van een onverklaarbare intuïtie, evenals bij gedachtenlezen.”

„En waardoor wordt die intuïtie opgewekt?” vroeg Paul twijfelend.

No. 6

„Door aanraking met den persoon of met het voorwerp waaromtrent men iets wil weten, Sir, en verder door gedachtenconcentratie en verdieping. Daaruit komen gedachtencombinates voort die zich tot voorstellingen vormen en deze beelden kunnen of beter gezegd hebben betrekking op de toekomst of het verleden van den persoon met wien men aanraking heeft.”

„U bedoelt dus dat de aanraking met uw kind de gedachte bij u heeft opgewekt dat het spoedig sterven zou?” hernam Paul, geboeid door hetgeen hij vernam.

„Niet alleen de gedachte,” gaf de Hindoe met een pijnlijken glimlach ten antwoord. „Zoo vaak ik mij in Sitah's toekomst trachtte te verdiepen, aanschouwde ik met het oog van mijn ziel een graf, een klein kindergraf. En daarom wist ik dat Sitah spoedig sterven zou.”

De ernstige en overtuigende toon waarop de Hindoe had gesproken, maakte indruk op Paul. Hij twijfelde geen oogenblik aan de oprechtheid van zijn bezoeker, al viel het hem dan ook moeilijk niet aan een toeval te gelooven. Het verlangen een blik in zijn eigen toekomst te werpen kwam plotseling zoo sterk in hem op, dat het hem een verzoek ingaf dat hij eenige dagen geleden nog als belachelijk zou hebben beschouwd.

„Zou u uw kennis of uw gave als u dat liever is, niet eens willen aanwenden om mij te zeggen wat de toekomst voor mij verbergt, Sir?” vroeg hij, min of meer beschaamd.

Mathama Akbar keek hem onderzoekend aan en ziende dat het Paul ernst was, gaf hij na een oogenblik aarzelen ten antwoord: „Ik benut mijn gave maar zelden, en onder andere omstandigheden zou ik u teleur hebben gesteld, maar dankbaarheid voor wat u voor ons deed verplicht me welhaast tot een toestemmend antwoord. Ik kan echter niet nalaten u te waarschuwen niet te veel waarde aan mijn woorden te hechten, Sir.”

„Trekt u die waarde dan zelf in twijfel?” vroeg Paul glimlachend en halfspijtig dat hij zich tot dit verzoek had laten verleiden.

„Nee,” verzekerde de Hindoe ernstig, „maar de voorbeelden zijn niet zeldzaam dat zwakke karakters zich lieten beïnvloeden door een toekomstvoorspelling. Overtuigd dat zij hun noodlot toch niet zouden ontloopen, richtten zij hun leven geheel naar de voorzegde gebeurtenissen in en berokkenden daarmee zichzelf en anderen veel onnoodig leed. U doet er goed aan indien u mijn woorden zoo spoedig mogelijk vergeet, Sir.”

„Welnu, ik beloof u mijn best daarvoor te doen,” sprak Paul, getroffen door den ernst van den Hindoe.

Mathama Akbar zette zich zwiingend tegenover Paul aan het kleine opklapbaar tafeltje dat aan den wand van den wagen bevestigd was en omvatte met een gemompelde verontschuldiging den pols van den jongeman. Daarop ondersteunde hij het hoofd met zijn linkerhand en blikte Paul onafgebroken in de oogen. Paul zag dien blik een verandering ondergaan, langzaam verstarde hij en eindelijk scheen het leven eruit te wijken. De Hindoe bewoog zich gedurende eenige oogenblikken onrustig op zijn stoel, daarna scheen hij weg te zinken in een diepe, onnatuurlijke rust, waaraan de wijdgeopende oogen iets huiveringwekkends gaven. Plotseling begon hij met schorre stem te spreken in korte, afgebroken zinnen en nu en dan ophoudend als verwachtte hij een vraag.

„Ik zie een leven vol moeilijkheden. Moeilijkheden die niet van langen duur zijn maar onoverkomelijk lijken. U voert een geweldigen strijd, niet alleen met uzelf, maar ook met anderen. U zult de smart leeren kennen en ook anderen veel verdriet berokkenen. Ik zie u trekken door vreemde landen, door veel vreemde landen, opgejaagd door uw smart...”

Er is een oude vrouw die met u meelijdt en die ver van u verwijderd staat. Ik zie u zwerven door een woestijn en ik zie u terugkeeren in de beschaafde wereld. Een man kruist uw levenspad, een man die ten doode is opgeschreven.”

„Herkent gij dien man?” viel Paul den Hindoe in de rede, zonder eenige aanleiding plotseling denkend aan Willem, den leeuwenoppasser.

„Ik kan hem niet zien, ik voel alleen zijn aanwezigheid,” antwoordde Mathama Akbar na een kleine pauze. „Ik zie een wonderschoon bouwwerk versierd met de letterteekens van het kroost van Amelek...”

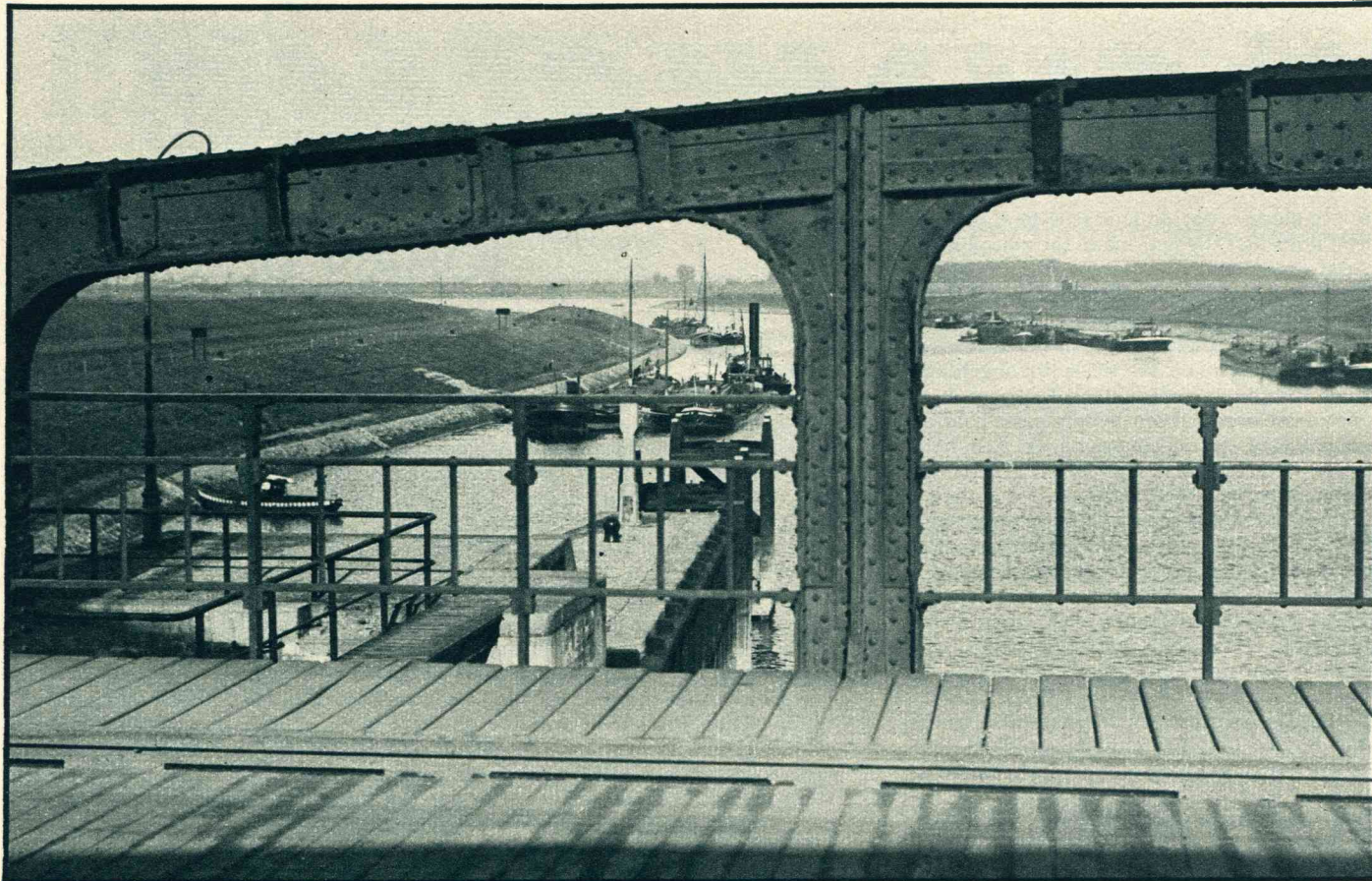
„Arabisch?” viel Paul verwonderd uit. „Kunt gij ze lezen?”

„Ik lees geen Arabisch, Sir,” gaf de Hindoe als in een droom ten antwoord. Hij bleef eenige oogenblikken zwijgen alsof hem niets meer inviel en vervolgde eindelijk: „Ik zie een hand en in dat land een paradijsstuin met rozen en oranjebloesem. Er dwalen mannen rond, gekleed als de mannen in mijn eigen land. Ook een vrouw, een vreemde vrouw, die daar niet thuis behoort. Ik zie u met haar zitten op een bank temidden van rozenstruiken en u is in ernstig gesprek met haar...”

„Herkent gij die vrouw?” vroeg Paul, plotseling ontroerd.

„Ik zie haar, maar ik herken haar niet, ik heb haar nooit gezien,” antwoordde de Hindoe.

Onwillekeurig, onder den indruk van den vreemden toestand waarin de ander verkeerde, had Paul de uitlatingen van Mathama Akbar als een ernstige en onfeilbare voorspelling van zijn levensloop opgenomen en nu hij zich teleurgesteld zag in zijn hoop dat de Hindoe in de vrouw Tine van Staveren zou herkennen, was hij plotseling geneigd alles als onzin te beschouwen.



Gezicht op het Scheepvaartverkeer

DOOR HET MAAS-WAALKANAAL
VANAF DE BRUG IN DEN WEG
NIJMEGEN-BEUNINGEN.

„Naar Amsterdam,” herhaalde de jongeman in gedachten, „dus u verlaat ons morgen.”

Plotseling keek hij het meisje aan en vervolgde: „Wel, ik geloof dat ik je zal missen, Tine.”

Zij wierp hem een plagenden blik toe.

„Maar hoe zal het dan moeten gaan als ik het circus voorgoed verlaat, beste vriend?” vroeg zij schalks lachend.

Het was voor de eerste maal dat Tine hem zoo noemde en de gedachte dat zij hem onder haar beste vrienden rekende, maakte hem een oogenblik warm en stelde hem tegelijk teleur. Het meisje scheen hiervan iets te begrijpen en om zijn gedachten af te leiden hernam zij: „Mag ik er op rekenen, dat u hun morgen een bezoek brengt?”

De dieren beginnen u al goed te kennen en leggen heelemaal die vijandigheid niet aan den dag, waarvan ze tegenover anderen blijk geven.”

„Ik zal hen met genoeg eens troosten voor hun gemis, maar ik vrees dat zij zich morgen even eenzaam zullen gevoelen als ik,” antwoordde Paul glimlachend.

„Dat zal hen aan de scheiding doen wennen die voor de deur staat, meneer. Apropos, heb ik u verteld dat ik vanmorgen 'n verzoek heb ontvangen van een dierentuindirectie om hun een prijs op te geven tegen welken ik bereid zou zijn hun mijn dieren over te doen?”

„O ja?” vroeg Paul quasi-verrast.

Wetend welk een zorg de toekomst voor haar leeuwen haar baarde, had Paul twee dagen geleden de betrokken directie verzocht de dieren over te nemen en hun daartoe een flinke bijdrage in de koopsom toegezegd.

„Ja,” vervolgde het meisje verheugd, „het zou een groote geruststelling zijn als ik hen daar onder kon brengen. Zij behoeven dan tenminste niet meer te werken en ik kan er gerust op zijn, dat zij uitstekend verzorgd worden. Dat hebben ze aan onze familie wel verdiend, zij zijn jarenlang de viervoetige medekostwinners van ons gezin geweest. Als vader dat nog eens geweten had voor zijn dood, zou hij heel wat geruster zijn geweest. Hun lot heeft hem tot het laatst toe met zorg vervuld, weet u? Hij dacht natuurlijk dat de dieren onmiddellijk na zijn dood in handen van andere dompteurs zouden overgaan en hij heeft geen oogenblik vermoed dat ik nog eens met hen zou optreden.”

„Zoo dankbaar en lief, om zooveel zorg voor hen te hebben, komen uw vrienden en vriendinnen me anders niet voor,” kon Paul niet nalaten schertsend op te merken.

Het meisje vatte op dit gezegde onmiddellijk vuur.

„O, maar u moet zich eens indenken wat zij voor mijn vader betekenden, meneer Paul. Zij waren als zijn kinderen en voor hem levende herinneringen aan zijn vrouw, mijn moeder. Want al deze dieren zijn door haar opgekweekt en grootgebracht en vóór mijn vader aan hun eigenlijke dressuur begon, was hun wilde aard voor een groot deel ingetoomd door mijn moeder. Toen Zemba in ons bezit kwam was hij een echte wildeman, vol levensbegeerte en beziel met een bijna ontembaren lust tot vernieling van alles wat hem in den weg kwam of van wat hem tegenstond of vijandig leek. En toch was deze jonge heerscher binnen vier maanden als was in de handen van mijn moeder. Natuurlijk bleef de zweep hem niet bespaard, maar haar groote geduld en tact hebben het straffen in vele gevallen onnoodig gemaakt. Toen niemand Zemba nog durfde naderen, verborg zij reeds met de grootste gerustheid haar hoofd in zijn manen en geduldig verdroeg hij haar kleine plagerijen. Wat mijn vader niet van hen gedaan kon krijgen met dreigementen en hongerlijden, gelukte bij de dressuur mijn moeder veelal met een liefkoozing of een aanmoedigend woord. Ja, dat was wel het grootste geheim van haar hart, de gemakkelijheid, waarmee zij zoowel menschen als dieren genegenheid jegens haar wist in te boezemen. Ik heb juist dezen laatsten tijd dikwijls gedacht hoe gelukkig ik zou zijn als mijn moedertje nu nog leefde. Het zou een heerlijke geruststelling voor me zijn.”

Die laatste klacht roerde Paul en haar een vluchtigen blik toewerpend, viel het hem op hoe bezord en smartelijk-aangedaan het meisje er uitzag. Hij werd er zich plotseling van bewust dat zij een geheim verdriet in haar leven meesleepte en hij moest zich geweld aandoen om haar niet in zijn armen te nemen en haar te smeeken haar leed aan hem toe te vertrouwen. Maar hij durfde niet en volstond ermee haar met een deelnemenden blik zijn hand aan te bieden.

Het meisje herstelde zich en legde met een dapperen glimlach haar hand in de zijne, doch toen Poel haar vingers met zachten druk omkneld hield, ont-

„Ik dank u, houdt nu maar op,” verzocht hij, „ik geloof dat het beter is omtrent de toekomst in het onzekere te blijven verkeerem.”

De Hindoe scheen deze woorden niet te hebben verstaan en vervolgde: „Eenmaal zal alle leed en smart van u worden afgenomen. De vrouw in den rozengard zal u den sleutel geven van de poort, waarachter ge rust zult vinden, en...”

Paul trok plotseling zijn pols terug. Dit deed Mathama Akbar blijkbaar op hinderlijke en ruwe wijze uit zijn vreemden toestand tot de werkelijkheid terugkeeren, want over zijn gelaat vloog een pijnlijke trek. Haastig en herhaaldelijk streek hij zich over het voorhoofd en eerst na eenigen tijd scheen hij weer geheel tot zichzelf te komen.

„Heb ik u leed gedaan?” vroeg Paul, zijn ruwheid betreurend.

„Het heeft niets meer te beteekenen,” verzekerde de Hindoe met een flauwen glimlach, „ik had u moeten waarschuwen. Het plotseling verbreken van het contact veroorzaakt altijd een pijnlijken reflex, die echter spoedig verdwijnt.”

„Het spijt me werkelijk dat ik u onaangenaam was, ik deed het echter onwillekeurig,” verontschuldigde Paul zich. „Intusschen dank ik u vriendelijk voor uw voorspelling. Zij was zeer interessant maar ze klonk me nu niet bepaald aangenaam in de ooren,” besloot hij met een glimlach.

Mathama Akbar maakte een hulpeloos gebaar met de hand en keek Paul vervolgens ernstig aan.

„U zult mijn woorden vergeten, Sir, maar als ze u soms in uren van twijfeling in de herinnering komen, denk dan ook aan het slot van mijn voorspelling, dat u rust heeft beloofd...”

Diep buigend voor Paul verliet hij, zonder nog een woord te spreken, den wagen en een oogenblik later was hij in de duisternis verdwenen.

„Aan het slot van de voorspelling...” herhaalde Paul peinzend. „De vrouw in den rozengard zal u den sleutel geven van de poort, waarachter ge rust zult vinden... Maar die vrouw is Tine niet... Ach, orakeltaal, klinkklare onzin,” liet hij zich geërgerd ontvallen, „Mathama Akbar heeft gelijk, het is het beste zulk gebazel over de toekomst zoo spoedig mogelijk te vergeten...”

Schouderophalend stond hij op en naar zijn hoed grijpend, verliet hij den wagen en slenterde naar de circustent, waar hij zich bij Gottlieb Farber en Tine voegde.

HOOFDSTUK XII

HERINNERINGEN.

Meneer Paul, ik moet voor een enkelen dag afscheid van mijn dieren nemen,” klonk Tine's stem over het grasveld den jongeman tegemoet, „heeft u lust om even mee te gaan naar de kooien?”

„Met het grootste genoegen,” antwoordde Paul, terwijl hij vlug zijn wagen verliet. „U moet voor een dag afscheidnemen?” vroeg hij vervolgens met eenige verwondering.

„Ja, ik moet morgen naar Amsterdam, maar ik keer natuurlijk voor de voorstelling weer terug,” sprak het meisje.

Voor een oogenblik brandde Paul de vraag op de lippen, of hij haar begeleiden mocht, doch de gedachte aan de uitlegging die ongetwijfeld de ponnyrijdster van zoo'n reis zou geven, drong het verzoek onmiddellijk weer terug. Het leeuwenverblijf betredend, wierp Paul verstrooid een suikerklontje voor den Nubiër. De kleine wond aan den klauw van den leeuw was geheel genezen, doch hij scheen Paul, die hem van zijn pijn had verlost, daarom nog niet vergeten te zijn, want hij gromde nooit als deze voor de tralies trad.

De Lindegracht te Heerenveen.

roerde zij opnieuw en haar gelaat van hem afwendend, trok zij blozend haar hand terug.

Om haar behulpzaam te zijn haar verwarring te overwinnen, vervolgde Paul na een korte pauze het gesprek over het oude onderwerp.

„Ja, 't is wel hard iemand te moeten missen die ons dierbaar is, maar u heeft nog een menigte gelukkige herinneringen, die uw moeder en vader als het ware doen voortleven in uw gedachten. Ik heb mijn vader nooit bewust gekend, hij stierf toen ik twee jaar oud was en ik kan me zelfs geen voorstelling van hem maken. Wel heeft mijn moeder me dikwijls van hem verteld, maar dat weegt niet op tegen de waarde van de herinnering aan één enkel uur op zijn knie doorgebracht. Begrijp je wel, Tine?” eindigde hij op weeken toon.

Het meisje knikte getroffen.

„Ja ik bezit een schat van herinneringen,” beaamde zij na een oogenblik, „niet alleen aan mijn vader, maar vooral ook aan mijn moeder. En bij mijn spijt dat ik haar heb moeten missen, komt toch ook altijd een gevoel van vreugde dat zij, verzekerd van onze liefde en zonder vermoeden van eenig dreigend ongeluk, ontslapen is. Wij beschouwden het toen als een ramp, niet alleen voor ons, die achterbleven, maar ook voor haar die heenging. En toch hadden mijn vader en ik later alle reden om den hemel te prijzen dat moeder van ons was weggenomen voor zij het lijden had leeren kennen.”

„Trof u een ongeluk?” vroeg hij deelnemend, toen het meisje zweeg.

Paul begreep dat hij een snaar had aangeroerd, die de smart in haar trillen deed, want er vloog een pijnlijke trek over het gelaat van het meisje.

„Ja, een groot ongeluk,” antwoordde Tine na een oogenblik met bewogen stem. „Een ontzettend ongeluk in den dood van mijn zuster... Zij was twee jaren ouder dan ik. Zij stierf vorig jaar... zij verdronk, eenige maanden voor den dood van mijn vader.”

„Zij verdronk?” vroeg Paul getroffen. „Verdronken, hoe verschrikkelijk en dan zoo jong. Ja, dan heeft u uw deel van het lijden al vroeg toebedeeld



gekrege. Het lijkt me een hard lot, eenzaam in het leven achter te moeten blijven als men zoo jong is als u.”

„O, ik ben gelukkig niet helemaal alleen in de wereld en er wacht me nog een heerlijke taak in het leven. Daarom zal ik ook zoo verheugd zijn als ik dit alles verlaten kan.”

„Zal het u geen pijn doen van uw vrienden in het circus te moeten scheiden? Ik meen te hebben opgemerkt, dat velen hier een hartelijke belangstelling voor u aan den dag leggen en eenige zorg koesteren met betrekking tot uw toekomst,” sprak Paul, daarbij aan verschillende uitlatingen van Farber denkend.

Er kwam een zacht, droomend licht in de oogen van het meisje.

„Ja, het scheiden van eenige vrienden hier zal me werkelijk pijn doen,” gaf zij ten antwoord. „U hebt gelijk, aan velen van het gezelschap voel ik me gebonden en aan eenigen hunner ben ik veel verplicht. Het zal me dan ook

moeite kosten mij geheel van hen los te maken. Maar ach, het moet toch, wij weten toch ook dat veel lieve wenschen in het leven on vervuld moeten blijven.”

„Je hebt gelijk, Tine,” gaf hij toe, „maar is het absoluut noodzakelijk met allen te breken? Kan je voor niemand een uitzondering maken?”

„Je hebt gelijk, Tine,” gaf hij toe, „maar is het absoluut noodzakelijk met allen te breken? Kan je voor niemand een uitzondering maken?”

Het meisje keek hem met eenige verwondering aan als begreep ze hem niet. Er zweefde Paul reeds een bekentenis van zijn gevoelens voor haar op te lippen, toen plotseling met een ruk de deur van het leeuwenverblijf werd opengegooid en Willen binnentrad. De oppasser verwaardigde noch Tine, noch Paul met een groet, doch keek hen even grijnzend aan voor hij aan zijn werk begon. Paul constateerde dat hij meer dan half dronken was en met het oogmerk 't meisje aan zijn hatelijk gezelschap te onttrekken, geleidde hij haar naar buiten. (Wordt voortgezet)



De eenzame wandelaar in de Middachter Allee,

WELKE OOK DES WINTERS IN BLADER-
LOOZEN TOBSTAND EEN MACHTIGEN IN-
DRUK OPLEVERT.

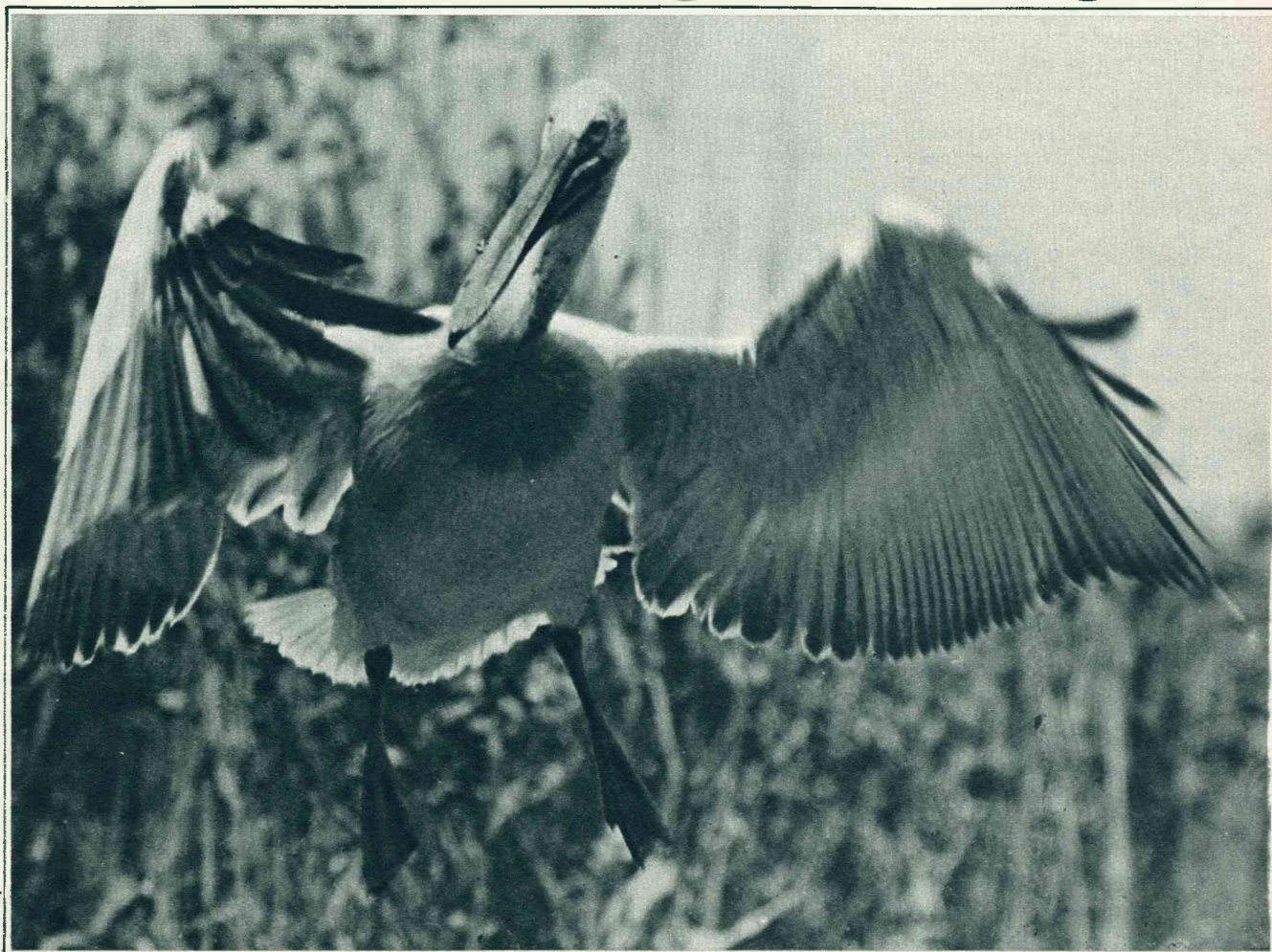
De Geheimzinnige Vogel

CAMERAJACHT OP PELIKANEN IN ALBANIË

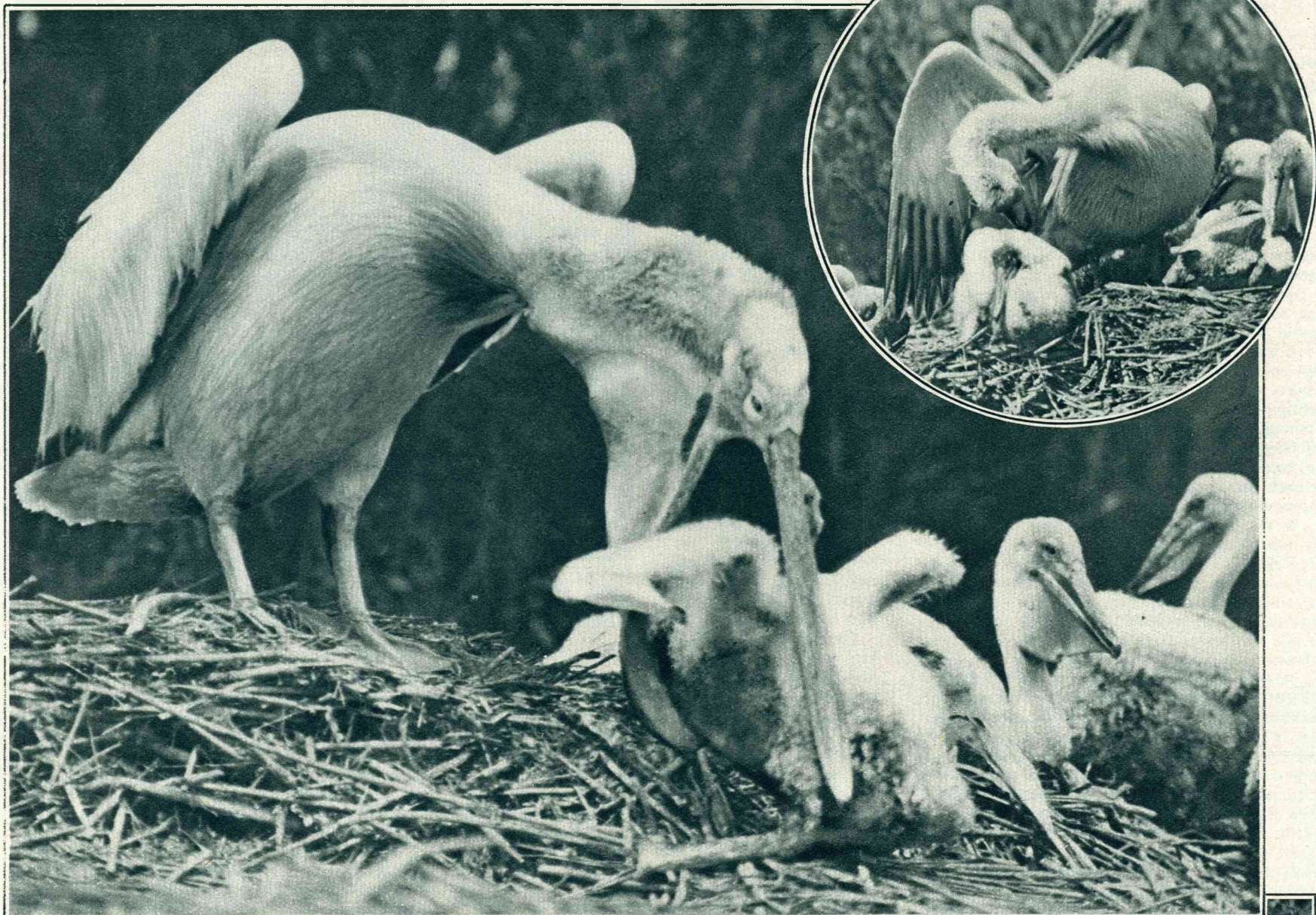
Gedurende wekenlange speurtochten door de moerassen van het Albaneesche binnenland heeft de natuurvorscher Hugo Adolf Bernatzik het leven der door sagen omweven pelikanen bespied en met de camera vastgelegd. Hier in Albanië bevinden zich de laatste Europeesche broedplaatsen dezer reuzenvogels, waarvan de sage beweert, dat zij zich zelf de borst openrijten om hun jongen het bloed te laten drinken.

Aan de Oostgrens van Albanië ligt, op duizend meter hoogte, temidden van het gebergte een uit-

Meer dan honderd kilometer ver gaat vaak de sagenvogel op vischvangst uit en met zwaar ruischenden vleugelslag keert hij op het nest terug. De spanwijdte der vleugels van een volwassen pelikaan bedraagt van drie tot vier meter.



Een ouderpaar met het uitgebreide kroost op het moeras-nest.



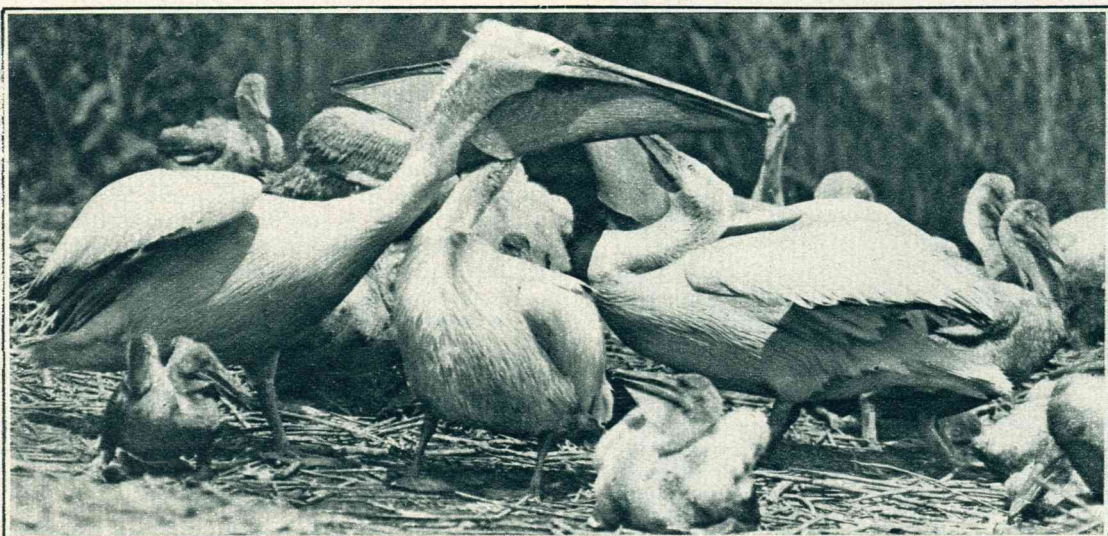
Hoe de kroeskop-pelikaan zijn jongen voedert: een schouwspel, dat nog nooit in de natuur van zoo nabij werd waargenomen; de oude verkort zooveel mogelijk den hals om de buitgemaakte visch te voorschijn te brengen; het jong grijpt met den snavel diep in den hals van het oudere diertje om de visch beet te krijgen. -- De groote geelroode keelzak van den pelikaan dient voor het vangen der visch.

Boven rechts: Op het nest teruggekeerd, droogt de vogel zijn veeren en vet ze zorgvuldig in.

gestrekt moeras, het Malik-meer, welks water bijna geheel door een zware laag doode of levende planten bedekt is. Zoo dik is deze plantenlaag, dat zij vrachtwagens op sommige plaatsen gemakkelijk dragen kan: het water vindt men daar eerst drie meter diep. Op andere plekken is deze afdekkende plantenlaag echter weer zoo dun, dat zij reeds onder den voet door-



Nest van den kroeskop-pelikaan met één ei en een juist uitgekomen jong. Links een uit het nest gevallen ei, dat nooit door de vogels weer in het nest gebracht wordt.



Een opgewonden huiselijke oneenigheid.

breekt. Om bij de nesten der pelikanen, die hier hun schuil- en broedplaatsen hebben, te kunnen komen, moest de natuur-onderzoeker dagelijks tweemaal ongeveer tien Kilometer met apparaten en vouwbare roeiboot over dezen moerasgrond marcheerden.

Men stelt den pelikaan voor als het symbool der ouderliefde. En al hebben de oude fabels hieromtrent lang afgedaan — bij wekenlange zorgvuldige waarneming van de schuwe dieren kwam wel vast te staan, dat inderdaad geen diertje met grooter zelfopoffering voor het welzijn zijner jongen zorgt.

Uit „Riesenpelikane und ihre Kinder“.
Verlag L. W. Seidel und Sohn Wien

LOSSE EXEMPLAREN

DOOR JOHN HOLDEN

Er stonden al verscheidene mensen in de bus, toen juffrouw Daisy Clark, chef-verkoopster in de schoenenafdeeling van Sellum en Quick, aan den hoek van Hyde Park instapte; maar toch hoefde zij niet te staan. Een lange heer in den versten hoek gaf haar zijn plaats. Dat deden de heeren trouwens meestal.

Daisy gaf den heer een lief lachje tot dank, maar daarna sloeg ze niet veel acht meer op hem. Niet omdat ze den heer niet interessant vond. Daisy vond iedereen interessant — en bij dien glimlach had ze opgemerkt, dat de plaatsmaker groot en donker was en zoowat vijfendertig en „officier-achtig.” Maar ze ontdekte, dat ze naast Dorothy Thomas zat, die verkoopster was in furnituren bij Buygoods, en die had ze in geen jaar gezien. Ze begonnen direct over zaken te praten en vergeleken hun zegeningen en beproevingen, vooral beproevingen.

„Ik wou dikwijls, dat ik zooiets makkelijks had als furnituren,” zei Daisy.

„Makkelijks!” riep Dorothy. „’t Is nogal een pretje, dat gepeuter! Elken keer een paar shillings, op z’n hoogst. Teekenen, teekenen, teekenen! Drie shilling elf, twee shilling zeven, drie pence — en dan hebben ze nog drukte ook. Als je een paar schoenen verkoopt, verkoopt je tenminste iets!”

„Je weet niet waar je ’t over hebt, kind,” verzekerde Daisy haar. „Bij schoenen heb je rechts en links, en die schatjes van me kunnen ze maar niet in paren bij elkaar houden in de doozen. Ze halen een heele kast leeg om een oud vetertje, ze bergen den boel op een holletje weer op, en later krijg je de gekste dingen — twee rechtsche of twee linksche — en verschillende nummers bij elkaar. We hebben zoo’n massa losse exemplaren liggen, dat ze wel kunnen adverteeren voor menschen met één been of voor menschen met twee rechterschoenen.”

„Die zijn er toch zeker niet?” vroeg Dorothy. „Die zijn er wèl,” zei Daisy. „Een massa menschen hebben den éenen voet grooter dan den anderen. Ik moet zelf een kleine vier voor m’n rechterschoen hebben en ’n groote drie-kwart voor m’n linker...”

Daar stelde Dorothy haar eigen ongemakken tegenover, totdat Daisy opstond en verklaarde, dat ze over moest stappen. In ’t voorbijgaan gaf ze nog een lachje van dank aan den langen heer, en stelde een kort oogenblik weer belang in hem.

„Hij lijkt wel een beetje op Jack Carter,” dacht ze.

Een paar dagen later dacht ze hetzelfde van een heer, die haar afdeeling binnenkwam.

„Ik dacht eerst bijna, dat ’t Jack was,” zei ze bij zichzelf. „Was er iets van uw dienst, meneer?”

„U verkoopt hier zeker geen heerschoenen?” vroeg hij.

„Volgende verdieping,” wees ze, „deze trap op, voorbij de heerenkleeding.”

De heer dankte haar, boog licht en ging.

„Ik zou durven zweren, dat ik hem meer gezien heb,” dacht ze. „Maar knappe menschen lijken zoo op elkaar...”

Een uur later verscheen hij weer. Hij kwam recht op juffrouw Clark toe. Hij zocht iemand, zei hij.

„Hoe was ze gekleed?” vroeg Daisy.

„Ik... eh... ik weet ’t niet,” bekende hij.

Een half uur daarna kwam hij weer kijken. Juffrouw Clark was met een klant bezig; de heer sprak dus in ’t eerst niet tegen haar, maar hij bleef zoo treuzelen, dat juffrouw Clark het tenslotte niet heelemaal vertrouwde. Hij zag er niet uit als een winkeldief — maar je kon nooit weten!

Toen de klant vertrokken was treuzelde hij nog, dus ging juffrouw Clark naar hem toe.

„Zoekt u nog naar uw vrouw?” vroeg ze.

„’t Is mijn vrouw niet,” zei hij, „tenminste nog niet.”

„Zou ze hier vandaag zijn? In deze afdeeling?”

„Ik... eh... ik dacht zeker van wel.”

„Hoe ziet ze er uit?”

„O, knap, zoowat even groot als u, en van uw leeftijd, en ze praat nogal vlug.”

„Hm! Hoe heet ze?”

„Dat weet ik niet,” erkende hij.

„Dan zal ik u slecht kunnen helpen,” zei ze.

„Eh... nee,” zei hij.

Den volgenden dag kwam hij een paar muiljes koopen voor zijn moeder, en hij kwam tweemaal terug, om zeker te zijn van de verzending. Den dag daarop kwam hij vragen, of hij zijn paraplu daar had laten staan. Ze zeiden van niet. Later kwam hij zeggen, dat hij de paraplu al gevonden had.

Toen hij weg was, sprak juffrouw Clark met haar helpsters. Ze had dat trouwens al eens eerder gedaan.

„Hoor eens,” zei ze, „die paraplu heeft hij zoo niet opgerold. ’t Is een nieuwe. Wie van jullie is ’t?”

Ze verklaarden, dat ze hem nog nooit gezien hadden.

„Ik heb hem wèl eens ergens gezien,” verklaarde juffrouw Clark, „en dat zal wel met één van jullie geweest zijn. Als jullie hem kennen, vertel hem dan, dat ’t hier geen conversatie-kamer is. Als hij nog eens komt, zal ik er zelf een eind aan maken.”

Hij kwam, twee dagen later. De chef was op



Zoos, die de cactussen bewaakt bij een bloemenmagazijn aan den Amsterdamschen Singel.

reis, dus zat juffrouw Clark in ’t glazen kantoortje, en juffrouw Brown bestuurde in haar plaats den verkoop. Hij zei, dat hij „die dame daar” spreken wou. Juffrouw Brown vroeg dus aan juffrouw Clark, of ze hem in ’t kantoortje kon laten.

„U zult me wel niet herkennen...” begon hij.

„U niet herkennen!” zei Daisy. „Ik had me al voorgenoemen, u te zeggen, dat u hier veel te vaak komt.”

„Ik ben er een paar maal geweest,” gaf hij toe. „Daar had ik een speciale reden voor, ziet u.”

„Ah!” riep ze uit. „De meisjes zeiden allemaal, dat ze u niet kenden; maar ik geloofde ze niet. Onze firma wil beslist niet, dat de meisjes haar vrienden hier laten komen. U wilt haar natuurlijk niet in moeilijkheden brengen...”

„’t Gaat niet om een van uw meisjes,” verklaarde hij. „Ik wil een dame opsporen; en de manier, om ’t te doen, schoot me te binnen door een gesprek, dat ik in de bus hoorde.”

„Oh-h-h!” riep mejuffrouw Clark, „bent u diè! Ik dacht al, dat ik u eerder gezien moest hebben.” Ze lachte, en boorde kuiltjes in haar kin met ’t stompe eind van haar potlood. „Als u de dame bedoelt, waar ik mee praatte, kan ik u niet helpen. Ze is verloofd en gaat volgende maand trouwen; en ik weet, dat ze geen kennis zou willen maken met iemand uit een bus, zonder behoorlijk voorgesteld te zijn.”

„Vindt u dat nu niet een beetje overdreven en ouderwetsch?” vroeg hij.

„Dat kan ik niet zeggen,” zei juffrouw Clark, „want ik vind ’t precies zoo.”

„Dus dan wilt u me niet helpen, om de dame op te sporen? Uw vriendin is ’t niet.”

„Hoe wou u dan, dat ik u help?”

„De dame,” zei hij, „heeft ongelijke voeten — de ééne is grooter dan de andere. Dat heb ik haar hooren zeggen. ’t Verschilt zoowat een kwart maat. En ze koopt haar schoenen hier.”

„’t Is vreemd, dat u zooveel van haar schoenen weet, terwijl u haar naam niet eens kent,” merkte Daisy op.

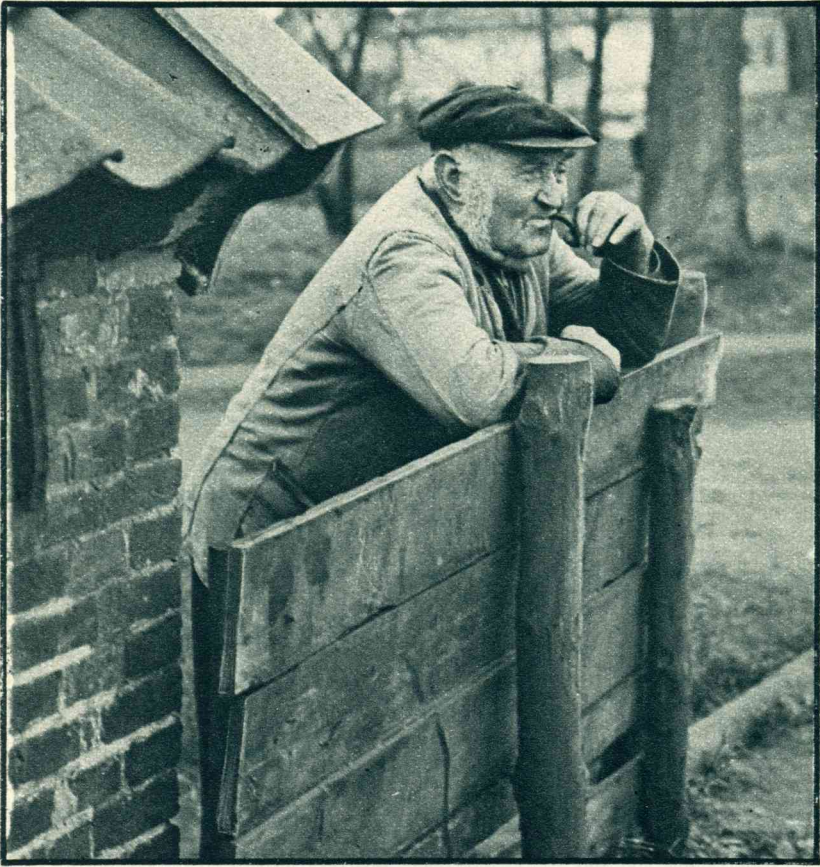
„Dien herinner ik me nu: Diana Smith. We hebben samen... ik heb haar eens getroffen, en toen heb ik een en ander gehoord. ’t Heeft me altijd gespeten, dat ik maar niet direct gevraagd heb, of ik kennis met haar mocht maken — maar dan zou ze gezegd hebben, wat u zooveel zei, is ’t niet zoo?”

„Als ’t een dame is wel,” vond juffrouw Clark.

„Daar was ik al bang voor. Maar ’t is altijd mogelijk, dat ze niet zoo streng is als u. U ziet er trouwens óók niet naar uit.”



Het onthuilen van den aardappel-voorraad.



Een die zijn rust verdiend heeft

„Op den schijn kun je niet afgaan,” leerde ze hem. „N-nee.... Ik wil graag zien, dat ik kennis met haar maak. Misschien kon ik een wederzijdschen vriend vinden, om ons voor te stellen, als ik haar vond, ziet u.”

„De moeilijkheid is om haar te vinden,” merkte juffrouw Clark op, „en ik begrijp werkelijk niet, hoe ik....”

„U zoudt misschien kunnen uitkijken naar eene juffrouw Diana Smith, met ongelijke voeten, die hier schoenen komt koopen. Als ze geen losse exemplaren krijgen kan, koopt ze twee paar. Dat zoudt u toch wel opmerken, is 't niet?”

„Jawel,” gaf zij toe.

„En ik dacht, dat u me dan misschien kon waar-schuwen.”

„Ik zou niet weten hoe,” zei juffrouw Clark. „Nu, — u gaat met de bus van den hoek Hyde Park, is 't niet? Om ongeveer kwart voor zeven. Ik ook heel dikwijls. Als we dan.... eh.... elkaar treffen?”

„Ik geloof niet,” wierp juffrouw Clark tegen, „dat ik u 't adres van een klant zou kunnen geven zonder haar toestemming.”

„Geef u haar dan mijn adres,” stelde hij voor, „G. A. Ross, Cannon Mansions 4a; en vraagt u, of ze even een kaartje schrijft, omdat ik haar iets belangrijks te zeggen heb.”

„En hebt u dat?” vroeg juffrouw Clark.

„U vindt 't misschien niet belangrijk. Ik wil haar alleen maar vragen, of ze met me wil trouwen.”

„Trouwen? En u kent haar niet eens!”

„Ja, ziet u,” legde hij uit, „een man is anders dan een vrouw. Hij ziet een artikel in een etalage, hij vindt 't mooi, hij gaat naar binnen en zegt: dat wil ik hebben! Zoo gaat 't ook, als 't artikel een vrouw is.”

„O zoo! Maar een vrouw is een artikel, dat nee kan zeggen, weet u?”

„Dat is natuurlijk waar,” gaf hij toe; „maar dat kun je niet te weten komen, als je haar niet eerst vindt en vraagt!”

„Nee.... Enfin, als een juffrouw Diana Smith hier ongelijke schoenen komt koopen, zal ik haar uw naam en adres geven, op voorwaarde, dat u niet meer hier komt. Dat staat te gek, en ik zou er wezenlijk met den chef over moeten spreken.”

„Dan zal ik wegblijven,” beloofde hij. „Maar houdt u me dan op de hoogte?”

„Mmm,” zei Daisy. „Als ze komt stuur ik u misschien een kaartje.”

„Maar u kunt wel twifelen, of 't de dame is,” redeneerde hij. „Ze kan wel zeggen Smith, zonder voornaam, of.... van alles. 't Kan wel noodig

zijn, dat we er over spreken en zoo. Als ik mocht wachten op den hoek van Hyde Park.... eens per week bijvoorbeeld — Donderdags? Dat was dan morgen voor 't eerst. Dan kon u 't me vertellen, als er iets gebeurd was....”

„Ik kan geen afspraak maken met een wildvreemde,” zei juffrouw Clark statig. „Als u wachten wilt is 't op uw eigen risico. En nu kan ik wezenlijk geen tijd meer geven.... Goeden middag.”

„Tot ziens!” zei hij. Ze lachte een lange poos, toen hij weg was.

„Die man is niet goed wijs,” vertelde ze haar assistenten. „Hij wil een zekere juffrouw Diana Smith opsporen, die ongelijke voeten heeft. Ik heb hem gezegd, dat hij hier niet meer moest komen, anders zou ik er met den chef over spreken.”

Wat bewijst, hoe halve waarheden misleiden kunnen!

Den volgende avond stond G. A. Ross op den hoek van Hyde Park te

wachten. Hij boog en vroeg: „Nog nieuws?” Juffrouw Clark zei: „Geen nieuws.” Hij zei, dat 't erg warm was. Zij zei, dat 't nog wel warmer zou worden. Zij stapte in bus 2a. Hij ook. Hij nam twee kaartjes, en juffrouw Clark drong er op aan, dat hij haar penningke aannam. Toen ze uitstapte, wou hij haar met alle geweld naar haar tram brengen.

Vrijdagsavonds stond hij weer aan de bushalte. Hij vroeg: „Nog nieuws?” Juffrouw Clark wees er op, dat 't geen Donderdag was. Hij zei, dat hij 't wist. Toen vertelde ze, dat er geen nieuws was, en hij haalde haar over, bij 't uitstappen een portie ijs te gebruiken.

Na dat ijs werd hun kennismaking wat minder koel. Ze ontmoetten elkaar bijna iederen avond. Er was bijna iederen avond roomijs. Geen enkelen avond was er „nieuws”. Hij begon een eindje met haar mee te gaan, den kant van Nordwood op; ver genoeg, om te laten uitkomen, dat hij wel den heelen weg mee zou willen, om kennis te maken met haar familie. Daisy zei, dat hij meer aan de juffrouw met de ongelijke voeten moest denken, en niet zooveel met haar praten. Hij antwoordde, dat hij de hoop, om de dame met de ongelijke voeten te vinden, had opgegeven. Zij nog niet, zei ze. Ze scheen een groter ijver voor het geval gekregen te hebben dan hij.

Op den derden Donderdag na hun eerste gesprek was hij er weer, als gewoonlijk. Hij kwam naar voren, om Daisy met de gewone beleefdheid te groeten, en vroeg als gewoonlijk: „Nog nieuws?”

„Daisy knikte.

„Ja,” zei ze opgewekt. „Ik heb nieuws! En ik mag u wel excuus vragen, ik dacht, dat 't maar een verzinsel was! Ze is er vandaag geweest....”

„Wie?” vroeg hij.

„Juffrouw Diana Smith! Ze is een heel stuk ouder dan ik gedacht had.... En eh.... forsker....”

„Ze was toch niet zoo erg groot,” beweerde hij. Hij veegde zich met een zakdoek 't voorhoofd af. „'t Is aardig heet, vindt u niet?”

„Zij had 't ook zoo warm. Ik bedoelde niet forsk in de lengte, ik bedoelde forsk in de rondte. Ik had nooit gedacht, dat u.... enfin, over smaak valt niet te twisten, hè?”

„Misschien is 't een andere Diana Smith!” opperde hij.

„O nee! Ze had ongelijke voeten, groote acht rechts, en zeven-drie-kwart links.”

„Zeven-drie-kwart!” kreunde hij. „Kan nooit dezelfde zijn.”

„O jawel! Ze kon zich u nog heel goed herinneren. Ze zegt, dat 't haar altijd verwonderd heeft, waarom u haar adres niet gevraagd hebt. Ze voelt zich erg getroffen door uw trouw; en omdat ze uw herinnering nog liefkoost — dat zijn haar eigen woorden — zal ze geen meisjesachtige coquetterie toonen — dat zijn ook haar eigen woorden. Ik zou niet gezegd hebben „meisjesachtig”, op haar leeftijd, maar....”

„Hooft u eens, juffrouw Clark,” trachtte hij haar te onderbreken, „ik.... eh....”

„Even wachten!” vroeg ze. „Ik kan me best indenken, hoe opgewonden blij u bent, maar u moet probeeren, u niet heelemaal te laten meeslepen. Ze zei, dat ze u met open armen ontvangen zou....”

„Eh.... wát?”

„Open armen. Laten we hopen, dat 't maar een manier van spreken was. Open armen; en vanavond nog. Ik heb 't adres in mijn tasch. 't Is hier vlak bij. U kunt er nu direct naar toe gaan. Ze verwacht u om zeven uur. Goed nieuws maakt bijna even zenuwachtig als slecht, vindt u niet? U ziet er tenminste erg zenuwachtig uit.”

„Zenuwachtig!” riep hij. „Ik — ik — ik.... hoort u eens, u hebt me er leelijk tusschen.... Er was geen Diana Smith — tenminste niet zoover ik weet. Ik heb haar verzonnen, als voorwendsel, om kennis met u te maken. Kunt u haar niet vertellen dat ik dood ben? Ik wou.... u hebben, juffrouw... Daisy! Begreep je niet, dat 't dat was?”

„Laten we even in 't park gaan zitten,” adviseerde Daisy vriendelijk. „'t Was niet mijn bedoeling, u zóó erg van streek te maken. Ik heb 't natuurlijk van 't begin af begrepen! Maak je maar geen zorg. Er bestaat geen Diana Smith. Ik heb haar óók maar verzonnen!”

„Jij kleine....” zei hij. „Kleine.... ongelijke schoentjes!”

Zij trok met haar teenen door het grint, en stak toen beide voeten tegelijk uit.

„Vier,” zei ze, „en drie-driekwart.”

Hij zette één voet naast de hare.

„Zeven-driekwart,” zei hij. „Dat past precies bij elkaar, hè Daisy?”

Ze knikte.

„Pas op!” protesteerde ze toen. „De boschwachter had 't haast gezien!.... Nu kijkt hij den anderen kant op!”



Yergeet bij Uu binnenkomen in de hoofdstad den straatvirtuoos niet!



ALS HET MARKTDAG IS IN



MARKTDAG IS IN MAASTRICHT

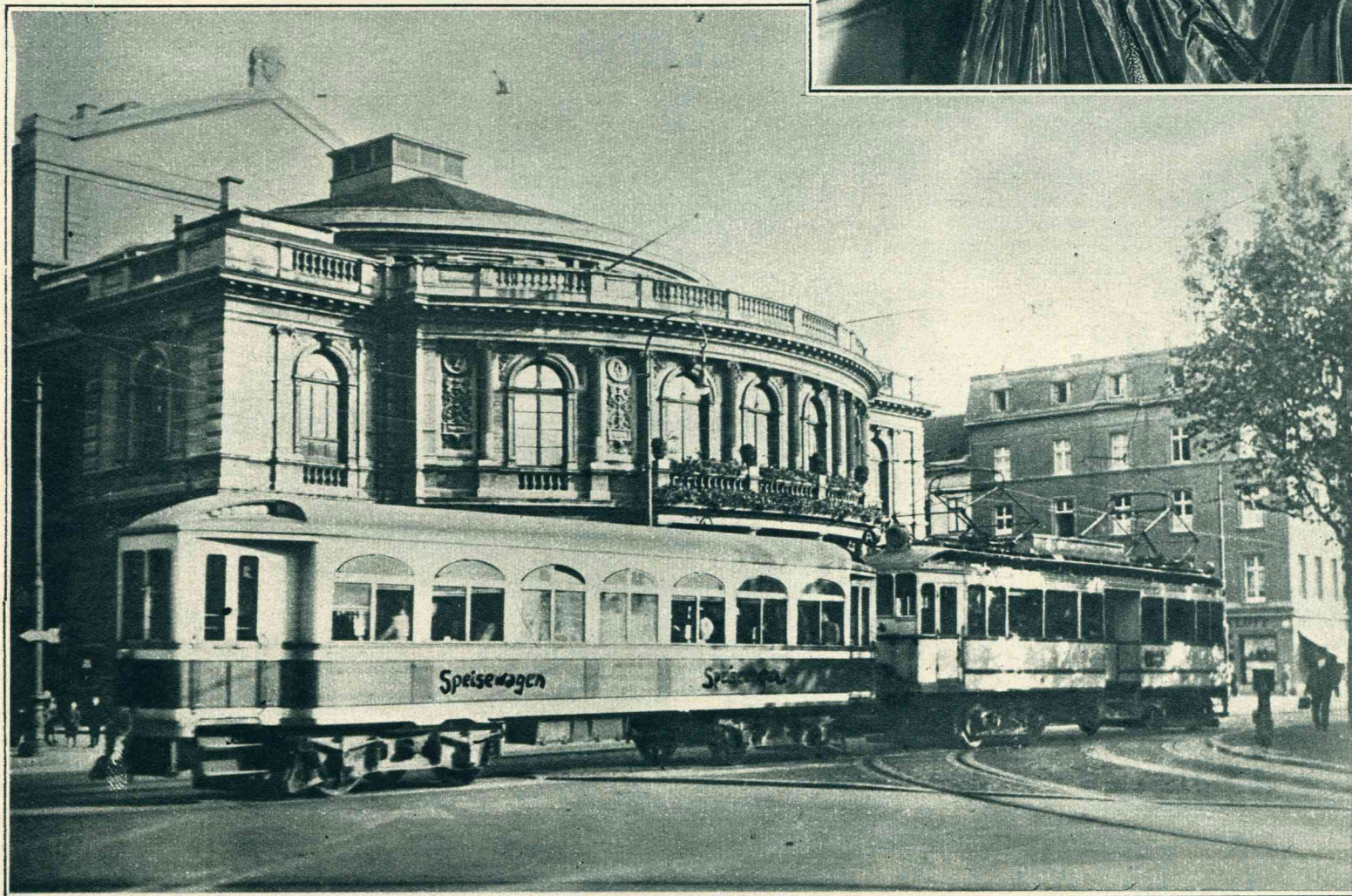


De Amerikaansche filmster Jill Dennett heeft haar oogen bij een Londensche verzekeringsmaatschappij verzekert voor 100.000 dollars. De actrice bij den oogarts.

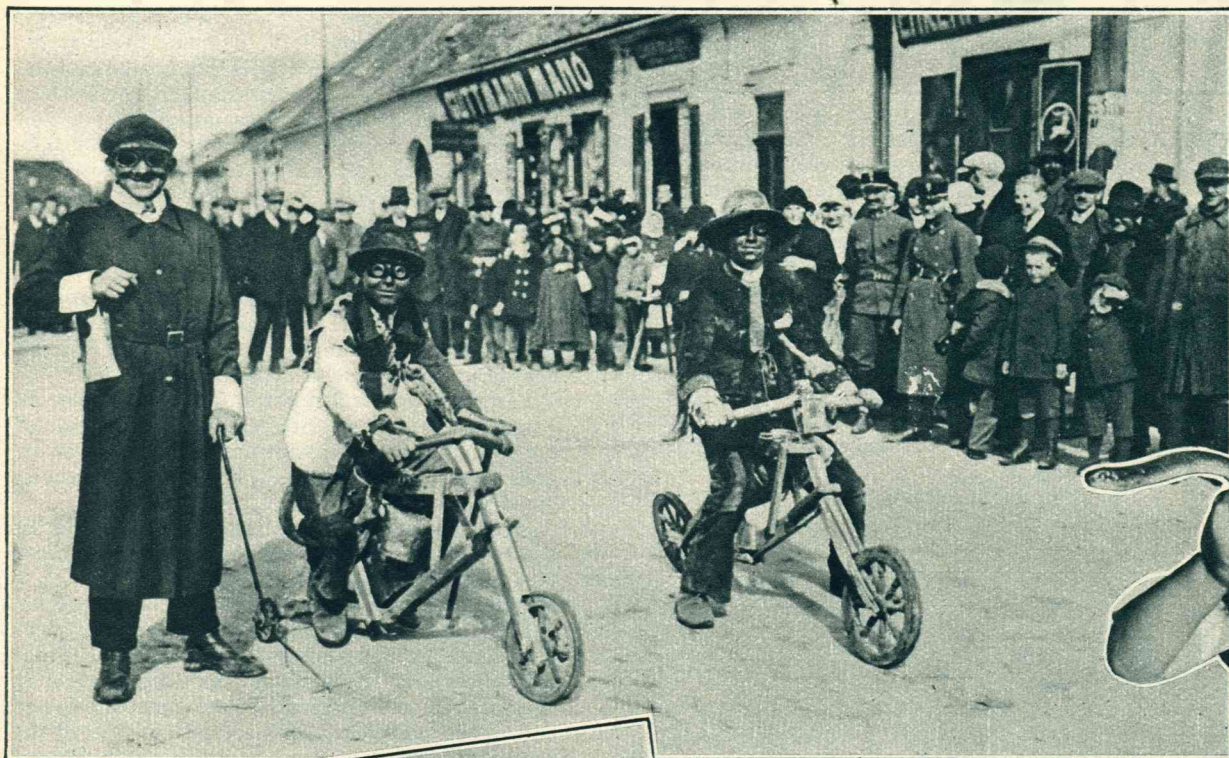
CURIOSA



Op een tentoonstelling te Londen van oude en moderne kapsels was ook deze zonderlinge haardracht te bewonderen.



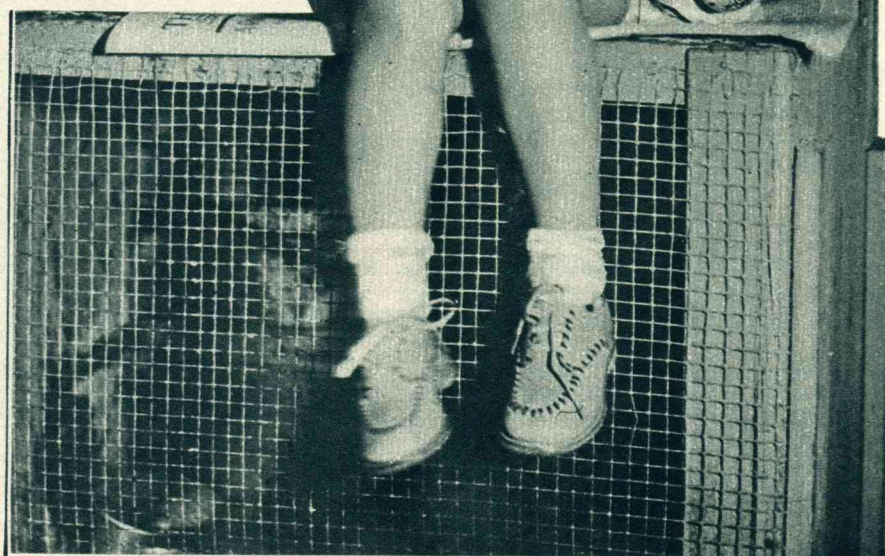
Op sommige lijnen van de stadstram te Düsseldorf rijdt ook een restauratierijtuig mee.



De driejarige Betty Feldman uit Pittsburgh geldt als een wonderkind, omdat zij met twee vergiftige slangen als goede kameraadjes pleegt om te gaan.

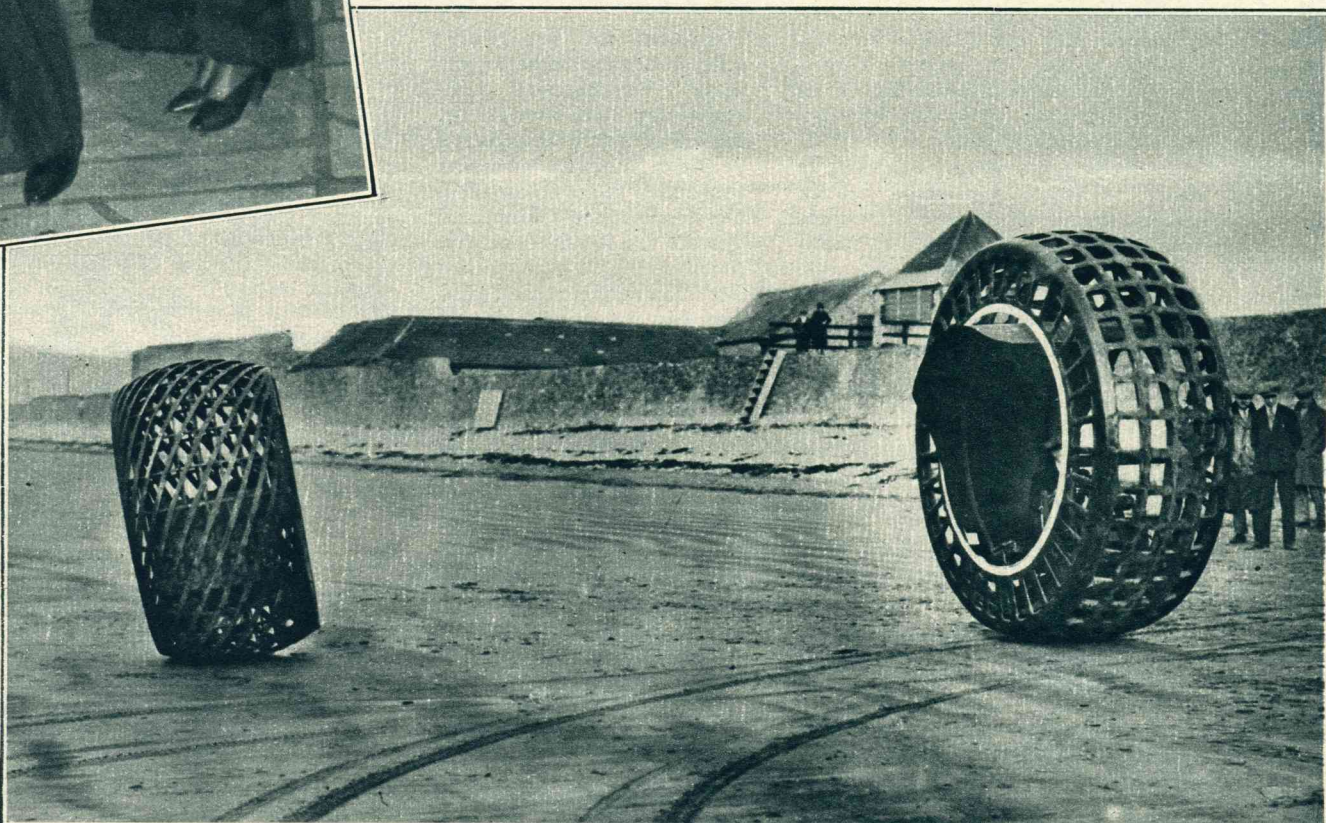


Ook in Hongarije kent men de Carnavalsfeesten. Boerenjongens uit het dorp Mokocs vermaken de bewoners door op draaie fietsen rond te trekken.



In een Belgisch café is dezer dagen een danspaar „gestart,” dat het wereldrecord dansen wil breken door 370 uren onafgebroken op den parketvloer rond te draaien.

Een nieuw vervoermiddel? In Engeland worden demonstraties gehouden met een monsterviel dat den auto zou moeten vervangen. Het is zoodanig geconstrueerd, dat de bestuurder niet meedraait, terwijl het wiel wentelt.



VROUWENLEVEN



Gebreide koraalroode jumper met luchtig gehaakt kraag en manchetten, in beige, koraalrood en bruin.

Vrouwelijke Handwerken in de Mode

We hebben eerder al eens aangekondigd, dat er bij de nieuwe modellen veel handwerk te pas komt. En of dit nu 'n gevolg is van de abnormale tijdsomstandigheden waarin we leven, omstandigheden waardoor veel meer vrouwen dan vroeger gedwongen zijn zelf haar kleren te maken en anderszins vele vrouwen weer verdreven werden uit de betrekkingen welke zij hadden weten te veroveren, een feit is het, dat vrouwelijke handwerken ook bij de meest elegante toiletten worden toegepast. En daar dit feit veel nijvere vrouwenhanden werk verschaft, zal de nieuwe mode zeer zeker sympathie vinden en kunnen we dus wel aannemen, dat ze zich zal weten te handhaven.

Oude modes op het gebied van haak- en breiwerk zijn weer naar voren gekomen, maar ze zijn gemoderniseerd en krijgen nu een fijnheid, die vroegere modes verre overtreft. Ook de verscheidenheid van het gebodene is grooter en de kleurencombinaties zijn soms zeer origineel. Er is haak- en breiwerk in combinatie met fraaie stoffen en eenvoudige gebreide blouses en jumpers krijgen iets heel apart door de kleurensamenstellingen en iets verfijnd door de garnering van luchtige kant in los haakwerk van fijne wol.

Behalve blouses en jumpers welke, wanneer ze voor sport dienen, altijd de begeleiding hebben van 'n bijpassend mutsje en waarbij madame Agnès fraaie platte hoedjes ontwierp met *cache-peigne*, van wondermooie zachte van wol gehaakte bloemen, zijn er ook de *sets* van sjaal, mutsje en handschoenen en ook hiervan is bijzonder veel werk gemaakt. De sjaal is soms lang en tamelijk breed, soms driehoekig. Het mutsje past zich daarbij aan en de leeren handschoenen krijgen 'n er bij passende garnering.

Bij de lange sjaal hooren groote manchetten, gebreid of gehaakt of doorgestopt, evenals de overige deelen van de *set*; bij de driehoekige gestreepte sjaal hebben de manchetten der leeren handschoenen hetzelfde gehaakte patroon in dezelfde kleuren als 'n apart opgezette driehoek op de manchet.

Evenals deze *sets*, waarbij soms ook nog een mouwloos vest hoort, zijn ook blouses en jumpers niet alleen gebreid of gehaakt, maar vaak ook doorgestopt in strepen of in Schotsche ruiten, bijvoorbeeld rood met blauw en geel of rose met geel. De blouses hebben vaak een schootje, en er zijn aardige jumpers met *pofmouwtjes*, wat ook al weer 'n nieuwigheid is.

Ook voor zomertoiletten zullen garneringen van fijne wollen kant zeker veel worden aangewend. Er zijn nu al fraaie witte japonnen ontworpen voor het zomerseizoen, met inzetsels van *pointe-lace*, in zeer fijne wol gewerkt. Er is ook een nieuw model, „Papillon” gedoopt, van ragfijne koraalkleurige wollen kant, met witten fichukraag en manchetten. Zoo worden er, door handige vrouwenvingers, ware kunstwerken geschapen, zooals men ze zich eertijds, bij de verwerking van wol, niet kon voorstellen en die nu weer aan vele vrouwen werk verschaffen van specifiek vrouwelijken aard, wat zeker wel 'n verblijdend verschijnsel is.

Ter reproductie hierbij heb ik 'n paar modellen



Matblauwe gebreide jumper, met rood vest en manchetten met haakwerk van fijne witte wol. — Rood mutsje met en relief gehaakte blauwe *cache-peigne*.

uitgezocht van het Parijsche modehuis Lumette, die zeker verschillende lezeressen van deze rubriek tot navolging zullen inspireeren en die de meesten onzer ook best zullen kunnen namaken. De eerste korte jumper is gebreid van koraalroode wol, de boord 2 r., 2 aver. en verder r.aan den rechter en aver. aan den linkerkant. Kraag en manchetten zijn gehaakt in luchtige steken van beige, koraalrood en bruin.

Het tweede model heeft 'n schootje en daarboven 'n ceintuur van 2 r. 2 aver. De jumper is gebreid van matblauwe wol, vest en manchetten zijn rood. De hals is afgewerkt met luchtig gehaakte steken van witte wol, terwijl 'n garnituurje van dezelfde steken op de manchet is genaaid.

'n Rood mutsje met blauwe *cache-peigne*, en relief gehaakt, werd hierbij ontworpen.

PAULA DEROSE.

Decoratieve hoekjes met zelfgemaakte kastjes

Decoratieve hoekjes kunt u maken door rechthoekige kastjes of liever vakjes van gelijke grootte. De hoekjes hebben één open kant en vormen een aardig geheel, indien we ze samenvoegen. U ziet verschillende ideetjes, b.v. kubussen met gelijke kanten van 25 cM. van voren open gelaten. U neemt hiervoor dikke vuren geschaafde plankjes en spijkt ze op den kant. De spijker gaatjes worden dicht gemaakt met plamuur en de hoekjes eerst gegrond en daarna overgeschilderd.

We behoeven waarschijnlijk niet meer te zeggen dat de houten vakjes, voor ze geschilderd worden eerst op de kanten danig geschuurd worden, waarbij ook de naden nog dicht geplamuurd worden.

Een modern aanzien wordt verkregen door elk vakje in twee kleuren te houden, den buitenkant b.v. zwart, den binnenkant oranje, den buitenkant groen, den binnenkant geel, lila van buiten, van binnen grijs (licht).

Het is aardig ze van buiten glad en binnen dof te schilderen, daarvoor is gladde en matte verf verkrijgbaar.

Wilt u echter alleen met glansverf een mooie matte tint verkrijgen, ook dat is mogelijk. U schildert dan alles met glansverf, laat dit staan, totdat u, wanneer u met den rugkant der vingers zacht er over strijkt, een piepend geluid hoort. De verf is dan nog niet geheel droog, doch juist goed om gepoeierd te worden. Men bestuift nu de gladde verf met speksteenpoeder, u kan 'n zacht kwastje of watje gebruiken om het poeder er luchtig over te strijken.

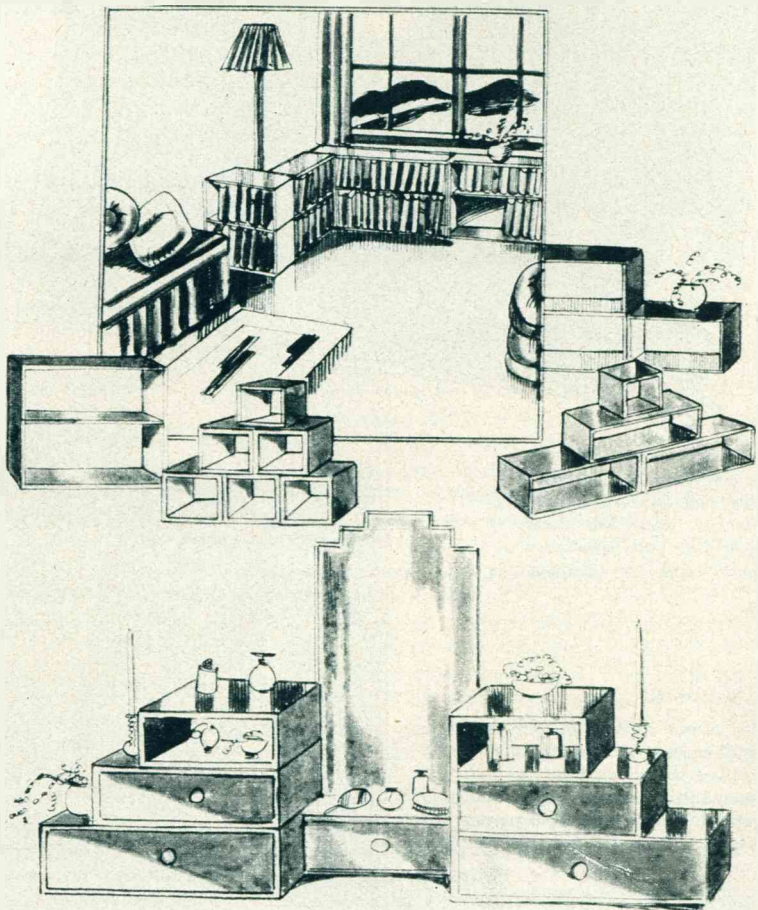
Eerst later, als het kastje droog is, wordt het overvullige poeder weggeveegd. Een prachtige matte glans wordt zodoende verkregen; eiglans noemt men dit soort schilderwerk. Deze matte glans blijft behouden, al wordt het nog zooveel schoongemaakt en daarbij nog, de verf is zeer sterk.

Fijne hoekjes kunt u verkrijgen met eiglans geschilderde vakjes samengebouwd tot een geheel.

De kleur kan in contrast, of in harmonie met het overige meubelwerk gekozen worden. Ook kan u vakjes van verschillende grootte maken en die als een pyramide opbouwen. Op de onderste tekening ziet u samengevoegde kastjes, gebruikt voor een moderne toilettafel. De onderste vakjes hebben laden, doch kunnen, indien dit te moeilijk is, ook open gelaten worden om er iets in te zetten.

Voor hoekjes in de kamer, zooals b.v. op de eerste tekening te zien is, geven we de voorkeur aan gelijke vakjes, daar die steeds in elkaar passen en op verschillende manieren kunnen geplaatst worden.

D. D. L.



Binnen Vier-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 18

Als ik geweten had dat je kwam, of als je ons er even aan had herinnerd, zou ik je getelegrafeerd hebben je bezoek uit te stellen," voegde Gabriël er met prijzenswaardige openhartigheid aan toe.

"Heel vriendelijk van je," was het vinnige wederwoord. „Maar nu ik ongelukkigerwijze hier eenmaal ben, zullen jullie me zeker wel toestaan wat te eten en te drinken?"

"O, kom maar binnen; de lunch is klaar, we zijn laat vandaag. Als ik aan je komst gedacht had, zou ik den auto gestuurd hebben."

"Heel attent," klonk het schamper. „Onderwijl heb ik in die smerige taxi die natuurlijk wemelt van ongedierte, mogen zitten! De chauffeur had de verregaande onbeschaamdheid vijftien shilling voor den rit te vragen."

"Het is ook meer dan tien mijl," merkte Gabriël vergoelijkend op, in zalige onwetendheid, dat hem het genoegen wachtte dit bedrag te mogen betalen.

"Dank je voor de informatie; het was mij bekend, dat het altijd meer dan tien mijl geweest is, van Frentham hierheen. En wat zijn dat voor onoplosbare problemen, waarmee jullie te kampen hebben? Nat zegt dat hij het „zacht" uitdrukt, dus het zal wel niet veel moois zijn."

"Dat zal ik je zoo aanstonds wel vertellen," kwam Nathaniël haastig tusschenbeide.

"Toch geen antiquiteitenverzamelaar bedrogen en een dagvaarding thuisgekregen, hoop ik?" veronderstelde Rachel vriendelijk.

"Neen. De zaak is, dat wij verschrikkelijk nieuws hebben gehoord, dat ons totaal uit ons evenwicht heeft gebracht."

"Heeft het iets met geld te maken?" vroeg Rachel bezorgd.

"O, neen, absoluut niet. Er is hier in de buurt iemand vermoord."

"O!" Er klonk merkbare opluchting in Rachel's stem en ze vervolgde: „En wat hebben jullie er mee te maken, als je het tenminste niet zelf gedaan hebt? Of is dat misschien de kwestie?"

"Zeg niet zulke dwaze dingen, Rachel. Hiram Shutter is vermoord."

"O! Vreeselijk gewoon! De man van het knappe jonge vrouwtje? Maar waarom zijn jullie daar in vredesnaam zoo van streek van, of was hij jullie misschien geld schuldig zonder zekerheid en zonder dat je een schriftelijk bewijs hebt?"

"Heb nu maar even geduld, dan zal ik het je vertellen," zei Gabriël half-fluisterend, toen de bedienden aanstalten maakten om heen te gaan. „Nu," ging hij voort, nadat de deur zich achter hen gesloten had, „zul je de heele geschiedenis hooren en eerlijk gezegd ben ik blij dat je gekomen bent. Je zult ons waarschijnlijk wel een goeden raad kunnen geven over wat we nu verder moeten doen."

"Ik voel me hoogst vereerd, hoor! Goede raad kost niets. Kom nu maar op de proppen met wat jelui op je hart hebt. Ik hoop, dat er geen vrouwen in het spel zijn, want dan is het niets voor mij, om me er mee te bemoeien."

"Was het maar waar," zuchtte Gabriël „Vooruit, Nat, vertel jij het haar. Je zit dieper in de modder dan ik en het komt ten slotte allemaal door dat vervenschte beeld van jou."

"Ik zie niet in, dat ik er dieper in zit dan jij," snauwde Nat terug. „Jij bent degen, die het bedacht heeft."

"Wees zoo goed met die idiote bekvechterij op te houden," beet Rachel haar broers toe. „Laat me nu eens eindelijk hooren wat je eigenlijk hebt uitgevoerd."

"Om te beginnen hebben we gisteren bij Hiram Shutter gedineerd," vertelde Nat aarzeland en zenuwachtig pratend, hetgeen zijn zuster niet ontging.

"Nu, daar steekt toch geen kwaad in, wel?" merkte ze vinnig op, „je doet, alsof je je daarover te schamen hebt. Ik voor mij vind het heel aardig van hem, dat hij jullie geïnviteerd heeft."

"Val hem nu niet in de rede, Rachel," verzocht Gabriël kortaf.

"Ja, laat me rustig vertellen," voegde Nat er bij. „Ik moet alles precies uitleggen, anders snap je den samenhang niet."

"Ik heb heusch niet minder verstand dan de meeste menschen," merkte Rachel bits op.

"Ik zeg niets van je verstand, ik weet alleen, dat je geen seconde je mond kan houden," kaatste Nat geprikkeld terug, en hij ging daarop verder: „Aan tafel kwam dat afgodsbeeld weer ter sprake. Ik wil zeggen, dat ik het daarop aanstuurde en ik deed er een bod op. Hij was van plan hier binnenkort vandaan te gaan en ik wilde dus deze kans niet laten passeeren."

"Wat! Onder het diner? Nu, ik vind dat je voor een dergelijke transactie wel een geschikter oogenblik had kunnen uitzoeken," vond Rachel. „Hij ging waarschijnlijk niet op je voorstel in. Maar, als ik zoo vrij mag zijn om het te vragen, zonder je opnieuw te ergeren, hoeveel bood je hem?"

"Vijfhonderd pond."

"Vijfhonderd..." Rachel kon van verontwaardiging haast geen woorden vinden. „Voor zoo'n klungelig beeldje vijf..."

"Ja," schreeuwde Nat en zijn vuist kwam met kracht op de tafel neer. „En toen hij weigerde, verdubbelde ik het bedrag. Nu, heb je daar misschien wat van te zeggen?"

Rachel Barnett strekte haar schrale figuur.

"Niets," zei ze tusschen haar tanden. „Heefemaal niets. Ik heb geen woorden voor zooiets. Duizend pond voor een stuk steen. Je lijkt wel stapeldol; je hoort in het gekkenhuis."

"Nu, opgesloten zal hij in elk geval wel worden," verklaarde Gabriël met een wrang lachje.

Zijn broer keek hem met een paar venijnige oogen aan.

"Wees zoo goed je misplaatste grappen voor je te houden," siste hij. Daarop wendde hij zich weer tot zijn zuster en vervolgde zijn verhaal. „Shutter weigerde pertinent, zei dat dit zijn laatste woord over de kwestie was en dat hij onder geen voorwaarde van het beeld afstand deed."

"Dan was hij even gek om duizend pond van de hand te wijzen als jij om ze te bieden," kwam Rachel er weer snibbig tusschen, „maar dat was zijn zaak. En wat gebeurde daarna? Ik kan nog niet erg goed wijs worden uit je mededeelingen."

"Geduld maar, hoor nu verder. Toen het voor mij vaststond, dat Shutter er niet aan dacht het beeld te verkoopen, en het dus nooit in mijn bezit zou komen, was ik allesbehalve plezierig gestemd. Even na elfen gingen wij weg en toen wij het inrijhek van de Grange passeerden, zagen wij licht in een van de vensters."

"Buitengewoon merkwaardig," hoorde Rachel.

"Dat was het zeker, eigenwijs portret dat je bent, want Sir Anthony was weg en had het huis gesloten; de bedienden waren met vacantie gezonden en er was alleen een huisbewaarder achtergebleven. Om kort te gaan, we stelden een onderzoek in, omdat we vermoedden dat er een inbreker aan het werk was, hetgeen ook inderdaad het geval bleek te zijn; we snapten hem, toen hij door een venster kroop, dat hij geforceerd had, en ontdekten, dat hij een heele collectie gouden tafelgerei geroofd had."

"Ik zie niet in, waarom jullie je daarmee te bemoeien hebt," onderbrak Rachel hem weer. „Het was ezelachtig en riskant; van een paar kwajongens zou je zooiets verwachten, maar niet van mannen, die verondersteld worden, de jaren des onderscheids bereikt te hebben. Enfin, ga maar verder."

"Als je met je onhebbelijke opmerkingen klaar bent, zal ik dat doen. Hij was een beschaafde jongeman, wat je noemt een nette kerel..."

"Ja," viel Rachel hem voor de zooveelste maal in de rede. „Ik weet wel, dat tegenwoordig een heeleboel misdadigers tot de betere standen behooren," zei ze sarcastisch.

Toen ze haar mond weer hield, zette Nat zijn mededeelingen voort; het was overigens duidelijk te zien, dat zijn biecht hem niet gemakkelijk viel.

"We hebben dien schavuit gepakt en wij begrepen, dat hij er heel wat voor over zou hebben om zijn vrijheid terug te krijgen. Hij kwam als 't ware of hij geroepen was... het was 'n buitenkans, zooals je er niet elken dag een ontmoet. Een beroepsinbreker... juist de man, dien wij noodig hadden." Nat's zenuwachtigheid werd steeds grooter. „Begin je te snappen, Rachel, wat er verder gebeurde?"

"Mijn beste man, je wilt me toch zeker niet vertellen, dat je zoo krankzinnig bent geweest dien inbreker aan te nemen om dat beeld voor je te stelen?"

"Dat hebben we nu precies wel gedaan. Als wij hem niet te pakken hadden gekregen, zou hij er op zijn eigen houtje op af zijn gegaan."

"O!" riep ze uit. „Dat is meer dan verschrikkelijk. Ik wist, dat er een streep door jullie liep, maar voor zulke volmaakte idioten had ik jullie nooit versleten. Verder! Vertel alsjeblieft vlug de rest; ik hoop, dat je mij naar het station laat brengen vóór de politie jullie komt halen. Ik wensch niet in een dergelijk schandaal betrokken te worden."

"Wees maar niet bang," trachtte Gabriël haar zuurzoet gerust te stellen. „Ze zullen ons zoo gauw niet verdenken; die jongeman is volkomen betrouwbaar."

"Natuurlijk. Dat zijn beroepsinbrekers altijd," klonk het smalend. „En als hij jullie niet verraadde, dan staan jullie toch eeuwig en altoos aan afpersingspogingen bloot. Is die smerige, grijnzende afgod dat nu allemaal waard? De eenige verzachtende omstandigheid is, dat jullie niet goed snik bent en daarom niet verantwoordelijk kunt worden gesteld voor je daden."

"Word alsjeblieft niet beleedigend, Rachel," verzocht Gabriël met waardigheid, „anders zeggen we geen woord meer. Nu je eenmaal hier bent, zal je ons immer zooveel mogelijk willen helpen. Je bent toch onze zuster?"

"Geloof maar gerust, Gabriël, dat ik daar niet zoo bijster trotsch op ben. Het zal er nog van komen, dat ik mijn naam moet veranderen."

"Och, houd je mond toch, Gab," grauwde Nat, „en laat me uitspreken. Die jongeman dan — Redmayne heet hij..."

"Toch niet een van de Redmaynes van Maynard, wel?" vroeg Rachel spottend.

"Zwijg, toch, mensch," beet Nathaniël haar toe. „Die Redmayne was bereid, dat karweitje op zich te nemen; als tegenprestatie verlangde hij tweehonderd pond en zijn vrijheid."

"Zijn vrijheid! Nota bene! Je moest hem immers wel laten gaan, als hij dat zaakje voor je moest opknappen. Je zou hem immers niet aan de politie hebben durven overleveren! Maar ga voort. Het is werkelijk heel belangwekkend en verheffend en het is een onuitsprekelijke eer voor me, dat ik je zuster ben."

Nathaniël vertelde haar daarop, wat er verder allemaal gebeurd was — dat is te zeggen, van den moord en wat daarmee in direct verband stond, want de Barnetts wisten nog niets van het ongeval, dat hun handlanger was overkomen en evenmin, dat hij door den zoon van den dokter naar huis mee genomen was. Het eenige, waarvan ze op de hoogte waren, was, dat het beeld gestolen was — kennelijk door Redmayne — en dat Hiram Shutter doodgestoken was — vermoedelijk eveneens door genoemden jongeman.

„Nu is het me duidelijk wat je bedoelt met de moeilijke en ernstige pro-



*De Waag op
de Nieuwstad
te Leeuwarden*

blemen, waarin jullie verwickeld bent," merkte Rachel sarcastisch op. „Door jullie aandeel in de geschiedenis zijn jullie de eigenlijke oorzaak van Hiram Shutter's dood en maken jullie 'n aardige kans, om opgehangen te worden. Een prettige toestand, dat moet ik zeggen, vooral nu jullie je er nog dieper ingewerkt hebt, door het goudwerk in huis te houden. Ik zeg nog eens, dat ik niet wist, dat jullie twee zulke grenzeloze idioten waren."

„Wat dat tafelgerei betreft, heb je toch 't mis," haastte Gabriël zich te zeggen. „Nat heeft het vanmorgen vroeg mee naar Londen genomen en het als bestelgoed naar de Grange gestuurd."

„Het is haast niet te gelooven, dat jullie zoo'n helder oogenblik hebt gehad," prees Rachel. „Na wat ik hier vanmiddag gehoord heb, had ik jullie niet voor zoo snugger gehouden. Je hebt natuurlijk dien bediende van je — hoe heet hij ook weer? — dat zaakje voor je laten inpakken en versturen. Ik zie het jou al doen, Nat. Haha!"

„Alweer mis, Rachel," zei Nat met een luguber soort vroolijkheid — hij kon op dit onderdeel zich de luxe veroorloven, met voldoening op dit onderdeel terug te zien, vond hij. „Ik heb den huisknecht met een boodschap uitgestuurd en het zaakje zelf naar Euston-Station gebracht en vandaar verzonden."

„En wien heb je als afzender opgegeven?" vroeg zijn zuster, wier scherp verstand blijkbaar met alle details rekening hield en wier weetgierigheid onverzadiglijk scheen te zijn.

„Deksels! Daar heb ik nog niet eens aan gedacht," viel Gabriël uit. „Hoe heb je dat klaar gespeeld, Nat?"

„O, dat heb ik héél aardig ingepikt," verklaarde Nathaniël met onmiskenbaren trots en 'n triomfantelijk lachje. „Ik kon met den besten wil van de wereld zoo gauw geen valschen naam verzinnen en daar ik steeds maar aan dien Redmayne moest denken en ik bovendien de politie graag op een dwaalspoor wilde brengen, als die met haar nieuwsgierigen neus naar den afzender ging snuffelen, teekende ik het verzendingsformulier met den naam van Robert Redmayne."

Er was even een gespannen stilte: Gabriël keek naar Rachel en Rachel naar Nathaniël.

„Schitterend! Werkelijk schitterend," kwam het eindelijk over de dunne lippen van Rachel Barnett, „als de politie naar Euston-Station gaat om inlichtingen in te winnen over den afzender, zullen ze niet alleen jouw signalement krijgen — en een onopvallend type ben je niet bepaald, Nat — maar in een moeite door ook den naam te weten komen van den inbreker. Het zal hun direct duidelijk zijn, dat jij de gestolen goederen van hem hebt gekregen of in bewaring genomen — hoe je het noemen wilt — en, jouw manie voor zeldzame kunstvoorwerpen kennend, zullen ze niet veel moeite hebben de gevolgtrekking te maken, dat jij dien meneer Redmayne hebt omgekocht om dat ongeluksbeeld voor je te stelen. Als je nu ook nog naar het politiebureau gaat om alles haarfijn te vertellen, is de maat van je stomniteiten heelemaal vol!"

„Misschien in het eerst van mijn leven ben ik het met je eens, Rachel," zei Gabriël met een treiterend lachje. „Je hebt jezelf werkelijk overtroffen, Nat. Mijn eenige troost ligt in het feit, dat het afgodsbeeldje jouw speciaal eigendom is en mij dus alleen medeplichtigheid ten laste kan worden gelegd. Je zult dus heel wat langer moeten brommen dan ik, en warempel, kerel, je verdient het voor je verregaande ezelachtigheden."

„Ze zullen mij niet licht voor den onbekenden handlanger houden," antwoordde Nat, in zijn wick geschoten. „Ze zullen mij — Nat Barnett — nooit met dien diefstal in verband brengen. Behalve dan, wanneer Redmayne gesnapt is en zijn werkelijken naam opgeeft."

„En hoe weet jij zoo zeker, dat ze hem niet hebben?" bracht Rachel daartegen in. „Volgens je eigen verhaal moest hij dat beeld al lang en breed afgeleverd hebben. Kunnen jullie niet probeeren gewaar te worden of er iets

„Een ongeluk?" riepen de broers tegelijk.

„Zijn verdiende loon," merkte Rachel op. „En is hij gearresteerd?"

„Dat niet, juffrouw. Hij werd door een aanrijding uit Sir Anthony's two-seater, dien hij gestolen had, geworpen en door den jongen meneer Dimmock op den weg gevonden. Die heeft hem meegenomen naar zijn huis. De dokter kreeg argwaan, ging vanochtend naar de Grange, nadat hij hem in zijn kamers had opgesloten, en toen hij terugkwam, was meneer Redmayne gevlogen."

„O, heeft hij zijn naam genoemd?" vroeg Nathaniël, plotseling verbleekend.

„Zeker, meneer. Toen hij weer bij bewustzijn kwam. Hij heeft de kleeren waarin hij ontsnapt is, gestolen en nu kunnen ze zijn spoor nergens terugvinden. Dát heb ik gehoord, meneer."

„Jullie eenige hoop is nog," zei Rachel beslist, zoodra ze weer alleen waren, „dat die lui in Euston, met hun gewone ambtenaarstraagheid, het kistje nog niet verzonden hebben. Dat zou jullie een paar uur respijt geven om na te denken over wat jullie nu het beste kunnen doen. Ik zou zeggen: of jullie probeert het land uit te komen of jullie geeft jezelf bij de politie aan."

„Maar mijn goeie mensch," riep Nathaniël uit. „Ik heb speciaal gevraagd het kistje vlug te verzenden en de beampte heeft me verzekerd, dat het met den trein van 10.30 meeinging."

„Dan is het al ongeveer een uur geleden bezorgd," constateerde Rachel grimmig, met een blik op de klok. „Jullie hebt nog tijd om je koffers te pakken en te verdwijnen; de politie heeft 'n uur of drie nodig om op het bestelgoederenbureau inlichtingen in te winnen over den afzender en weer hier terug te komen."

Nathaniël trachtte zijn zuster te overtuigen, dat de politie niet op het idee zou komen, dat hij iets met de zaak uitstaande had. Hij had zijn gezicht goed verborgen en een beampte aan een loket kreeg dagelijks zoóveel menschen te zien, dat het niet heel waarschijnlijk was, dat hij een nauwkeurige persoonsbeschrijving zou kunnen geven van iemand, dien hij slechts eenmaal en dan nog vluchtig gezien had. En dan nog wat anders, ging hij voort, „waar zouden we heen moeten, als we er inderdaad vandoor wilden gaan? Ik heb overigens absoluut geen plan om te vluchten. Het is gewoon belachelijk om je zoo op te winden. Redmayne heeft beloofd om mij vóór vannacht twaalf uur het beeld te komen brengen en ik kan het gevoel niet van mij afzetten, dat hij zich aan die belofte zal houden. Wij zijn absoluut veilig, daar durf ik een eed op te doen. Niemand denkt er aan, ons in verband te brengen met het gebeurde, als Redmayne tenminste ons niet verraadt, en dat zal hij alleen al uit eigenbelang niet doen. Hij komt hier vóór vannacht twaalf uur zijn tweehonderd pond halen, let op wat ik zeg."

„Ik geloof heusch, dat Nat gelijk heeft," stemde de jongere broer na eenig nadenken toe, „als de politie komt, zal het zijn om inlichtingen over ons bezoek van gisteravond op de Hall en als ze over wat anders beginnen, is het eenige wat we te doen hebben koelbloedig te liegen. Bewijzen kunnen ze niets. Niemand was bij onze onderhandelingen met Redmayne tegenwoordig. Zelfs als ze zouden ontdekken dat Nat vanmorgen in Londen is geweest, houdt dat nog niet in, dat hij die gouden spullen bij zich had. Neen, ik zeg nog eens: ze kunnen niets bewijzen, hoogstens vermoedens hebben, en dat is in ons land niet voldoende om ook maar een vinger naar iemand uit te steken."

„Ja, ik heb altijd gezegd, dat Engeland een buitengewoon veilig oord is voor misdadigers," merkte Rachel met bijtend sarcasme op. „Misschien is het inderdaad het verstandigst, dat jullie blijven."

Dus toen een poos later de bel ging en de brigadier der recherche Greenwood werd aangediend, hadden de gebroeders Barnett zich er op voorbereid, den bezoeker met volmaakte zelfbeheersching te woord te staan.

Avondstemming langs den Ysel

XV. HET VEERTIENDE UUR

Ik heb er nooit achter kunnen komen," merkte kolonel Ainsley op, „wat jullie vrouwen er toch voor plezier aan vinden, om je boterham te eten in een bosch, waar je vergaat van de insecten, als je het thuis aan een behoorlijk gedekte tafel in een prettige eetkamer kunt doen."

Gemoedelijk mopperend stapte hij in de groote Daimler en nam plaats naast zijn vrouw; Bobby zat op de voorbank naast Simon, die chauffeerde.

„Onzin, Dick," protesteerde zijn vrouw. „Je weet heel goed, dat je 't net zoo prettig vindt als wij, en Sybil en ik kunnen een paar teekeningen maken, terwijl jij onder een schaduwrijken boom 'n slaapje gaat doen. Het is zalig koel in de bosschen en afschuwelijk heet in de eetkamer."

„Goed hoor; ik zal maar zeggen, dat je gelijk hebt! Bovendien is het veel te warm voor zoo'n opgewonden gedachtenwisseling. Laten we maar gaan; het is bij tweeën en ik verlang naar mijn lunch."

De gronden van Sunningdale Manor waren buitengewoon uitgestrekt en op den grooten tuin en 'n paar bunder grasland na bestonden ze voornamelijk uit bosschen, die als het beste jachtterrein van den omtrek bekend stonden.

Terwijl de wagen voortsuiste langs de oprijlaan en de wijde graslanden, waardoorheen de weg zich wond als een grijs lint, hield Bobby Redmayne's geest zich bezig met de vraag of hij heusch wakker was, dan wel dat hij droomde en weldra met een schok uit dien droom ontwaken zou ergens aan den rand van den straatweg, een welkome prooi voor den eersten politie-agent den besten, die zou passeeren.

Maar hij moest zichzelf bekennen, dat hij inderdaad wakker en dat alles werkelijkheid was, dat hij zich de eerstvolgende uren veilig kon voelen en zich tusschen aangename, vriendelijke menschen van zijn eigen stand bevond; een stand, waarvan hij, nu al jaren geleden, de voorrechten had prijsgegeven. Ook zijn geweten verontrustte hem niet meer op het oogenblik, want al bedroog hij vier van het gezelschap omtrent zijn identiteit, de vijfde wist de waarheid en was bereid hem te helpen die te verbergen en zou hem ook verder



niet in den steek laten, ondanks, of misschien juist ter wille van zijn werkelijke persoonlijkheid. Dus voelde Bobby niet de minste wroeging over zijn gedrag. Simon Santley had, om zoo te zeggen, de verantwoordelijkheid van zijn schouders genomen en die op zijn eigene geladen en daarom besloot de zoogenaamde Robert Leslie zooveel mogelijk te genieten van de schoone gelegenheid, die zich zoo onverwacht voor hem had geopend.

Al spoedig stopte de auto op een lommerrijke plek midden in de bosschen; het gezelschap stapte uit en Simon zette den wagen op een beschutte plaats terzijde van den smallen weg.

„Leslie en ik zullen de lunchmand naar iedere plek torsen, waar jullie haar maar hebben willen," kondigde Simon opgewekt aan. „Ik zou willen voorstellen het bosch in te gaan — de auto staat hier veilig, want de eenige menschen, die hier langs komen, zijn stroopers en die is het meer om hazen en konijnen te doen dan om auto's — ons kamp op te slaan in een bemost dal en ons dan te verbeelden, dat wij ver van de menschen in het ongerepte oerwoud zijn."

„Zoo'n met mos begroeid dal is meestal ontzettend vochtig," gromde de kolonel.

Daar wist de onuitputtelijke Simon echter raad op.

„Dan zullen we ons neervlijen op een bed van takken... maar een bemost dal moet het zijn."

„In takken zit meestal luis," voerde de kolonel hiertegen aan.

„Dick, je bent in één woord onuitstaanbaar en heelemaal niet netjes op den koop toe. Luis is iets, waar men in gezelschap niet over spreekt, en zeker niet vlak voor het eten. Bovendien, er is geen luis in onze bosschen."

„Zoo? Ik wist niet, dat onze bosschen anders waren dan alle andere," mopperde hij, „of dat er misschien een zuiveraar aan 't werk is geweest. Maar doe waar jullie plezier in hebben. Vlij je maar op takken neer — die zitten immers veel gemakkelijker dan onze eigen eekamerstoelen — maar als je vannacht last van jeuk hebt, moet je niet van me verlangen, dat ik je beklaag of help jacht maken op die allerliefste beestjes..."

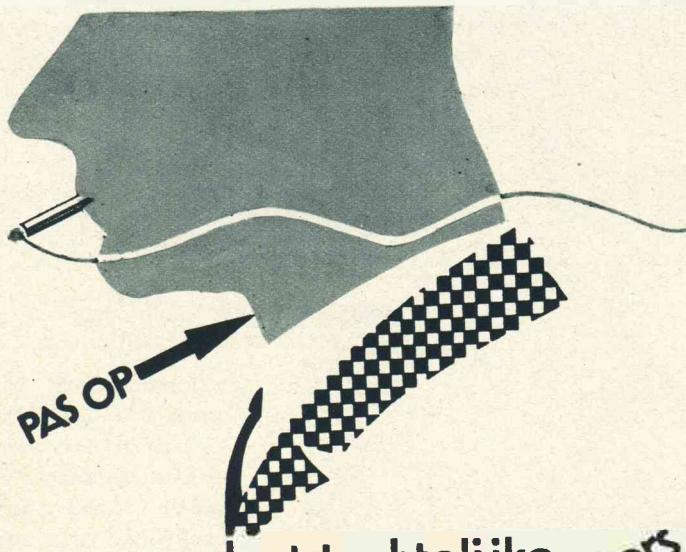
(Wordt voortgezet).



Dorpsgezicht te Elst

MET DEN OUDEN PAS GERESTA-
REERDEN TOREN DER N.H. KERK

*Dessert*



PAS OP

hartstochtelijke rookers

moeten hun keel beschermen tegen het gevaar van ontsteking en hoest. Wrigley's kauwen werkt antiseptisch, bevordert de speekselafscheiding, zodat de keel niet droog wordt. Wrigley's houdt de tanden en mond schoon, zuivert de adem en is goed voor maag en spijsvertering. Bovendien „na een stukje Wrigley's smaakt de volgende sigaar of sigaret des te beter.“

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmaak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmaak) 5 cent per pakje. HM-1



WRIGLEY

Kunstlanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijkse termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.
Adm. G. DE WAARD,
Van Heusdestr. 13b
TELEFOON 30013
tramlijn 4, 15, 16 en 17.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B Barendrecht
DEREK, Betje Wolfstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIETWolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenschestraat 56 Schiedam
I. REINDERS, Verl. IJssellaan 167c Gouda
L. v. DORP, Vondelstraat 27, Gouda
B. v. DORP, Noordkade 179, Waddinxveen
E. H. DE WAARD, Zuidhoek III, Charlois

Ziek +

door gevatte koude, zwaar gevoel in hoofd en ledematen, Influenza, Griep, Rheumatische pijnen, ook vastzittende Hoest: in al deze gevallen zullen **Mijnhardt's Poeders** U spoedig helpen. Doos 45 ct. Vraag ze Uw Drogist.



WILT U UW RHEUMATISCHE PIJNEN KWIJT?

● Rheumatiek vernietigt niet alleen Uw levenskracht, vergalt niet alleen Uw humeur... maar het vermindert Uw werkkraft méér en méér! Doe bijtijds wat tegen al die misère. Veertig jaar lang helpen de Witt's pillen de menschen al in hun strijd tegen alle rheumatische kwellingen, tegen spit, ischias, rugpijn. De Witt's pillen helpen mee om snel en onverbiddelijk het vergiftige urinezuur, de oorzaak van Uw rheumatiek, uit Uw lichaam te drijven. Zorg vandaag nog voor Uw eerste dosis de Witt's pillen, die U niets kost. Vul alleen dit bonnetje in:

de prijzen zijn NU:

Fl. 1.- per flacon van 40 pillen
Fl. 2.- per flacon van 100 pillen

Gratis
E. C. DE WITT & Co., Afd. 16, A'dam
Hierbij 6 cts. porto v. monster De Witt's Pillen
NAAM
ADRES

De WITT'S PILLEN

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Als het zoo mist

of koud en vochtig is, bescherm dan Uw huid met Nivea. Wrijf elken avond vóór het naar bed gaan gezicht en handen flink

met **NIVEA**

in. Het weefsel wordt veerkrachtig, de huid gezond en sterk. Weer en wind zullen U niet meer deren.

Maar ook overdag, alvorens naar buiten te gaan, kunt U zich met Nivea inwrijven; ze dringt geheel in de huid door en laat geen glans achter.

Nivea is dag- en nachtcreme tegelijk. Ze bezorgt U dat jeugdige, frissche en gezonde uiterlijk, wat wij allen zoo gaarne bezitten.



Het verschil met luxe cremes:

NIVEA: grootere werkzaamheid, lagere prijs.

Doozen 15—90 cts., tuben 35 en 55 cts. / PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Voor lichaamsmassage **NIVEA OLIE**, vooral na het baden

Ondanks uw leeftijd kwiek

**Dr. E. Richter's
KRUIDENTHEE**

door Dr. E. RICHTER'S
KRUIDENTHEE. Zij verwijdert
de onzuiverheden in uw lichaam,
bevordert de spijsvertering en
doet de overtollige vetlagen ver-
dwijnen. Zonder dat u uw
levensgewoonten behoeft te ver-
anderen, zorgt zij voor onschad-
elijke gewichtsvermindering.
Holl. verp. p. pak f 1.50, extra
(sterk) f 1.75, verkr. in apoth. en
drog. Waar niet, door den Gen-
vert. voor Holland: Georg Fr.
Habenicht, Heerengr. 149, A'dam.

Men lette vooral op den naam Dr. E. RICHTER. Hij
alléén waarborgt u het beloofde succes!

Stillen de hoest
MIJNHARDT'S
SALMIK-TABLETTE
Doozen 20 en 30 ct. Bij Apoth. en Drogisten
Maken los

Voor
toilet

Agfa

VISKOSE SPONS

*altijd aangenaam en
zuiver door uitwasschen
in heet water of uitkoken*

Importeur: L. S. A. Bron, Rotterdam

**MOOSTWOUD
FRANEKER**

**ZIEKENWAGENS
INVALIDENRIJWIELEN**

**INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.**

**HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN**

Wat moet men doen, om met één slag 98.000 gld. te bezitten?

Neemt dan reeds deel Dinsdag 1 Maart a.s. aan de groote trekking der loten Credit National de France, emission 1919, gegarandeerd door den Franschen Staat. Hoofdprijs één miljoen Fransche franken of 98.000 gulden. Verder een groot aantal prijzen van fra. 500.000 of 49.000 gulden, 5 à fra. 100.000 en tien à fra. 50.000, totaal 2000 prijzen. Tegen storting van slechts drie gulden zenden wij u onmiddellijk een deelname. Aan de gelukkige winnaars wordt de geheele prijs uitbetaald (dus geen gedeelten). 2 stuks à f 5.80, 3 stuks f 8.50, 5 stuks f 13.50. Trekkingslijsten worden drie dagen na de trekking gratis toegezonden. Zendt nog heden postwissel of girostorting No. 135173 aan de firma J. SANDERS, Commissionair in Effecten, Hoogstraat 4, Den Haag, Telefoon 116587.

Laat deze geluiskans niet voorbijgaan. — Bestelt nog heden!!



**Thans kunt U
aan Uw handen,
Uw armen en
Uw décolleté
dezelfde fluweelachtige
zachtheid als aan
Uw gelaat geven,
zonder gevaar voor
vlekken in Uw kleding!**

Dit is mogelijk door het wonderlijke preparaat
VELOUTY DE DIXOR
hetwelk u de schoonheid der jeugd her-
geeft. Velouty vervangt zoowel crème als
poeder, omdat het de eigenschappen van
beiden in zich vereenigt. Door een kleine
hoeveelheid op uw huid te wrijven, ver-
krijgt deze een ideale matte teint en een
onvergelijkelijke donzigheid. Velouty is
eveneens een onovertrefbaar middel tegen
een glimmenden neus.

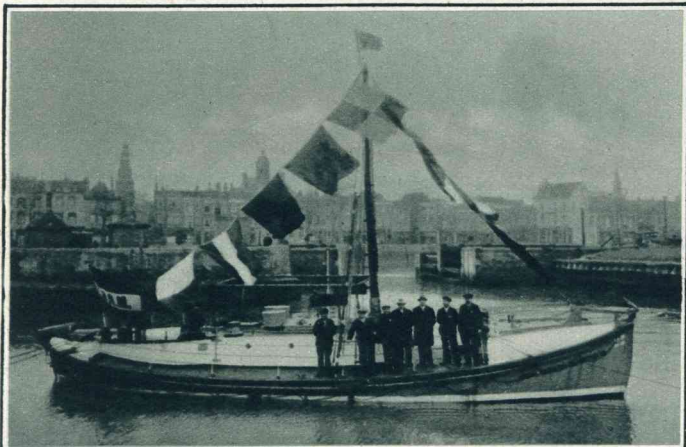
Verkrijgbaar vanaf 30 cents in alle goede
parfumerie- en kapperszaken in 4 tinten:
Blanche, Naturelle, Ivoire en Ocre.

GRATIS Om een monster te ont-
vangen van de drie voor-
naamste kleuren, is het voldoende naam
en adres te zenden, alsmede f 0.25 aan
postzegels aan den Imp. voor Nederland:
N. E. V. D. LAKEN
Leidschekade 98 A, Amsterdam-C.
Telefoon 36372



Te Axel werd op 10 en 11 Februari een bazar gehouden ten bate van
de T.B.C. bestrijding. Foto van het comité en de dames helpsters.

De Vlissingsche reddingsboot, versierd ter gelegen-
heid van het zilveren jubilé der Z. H. R. M.

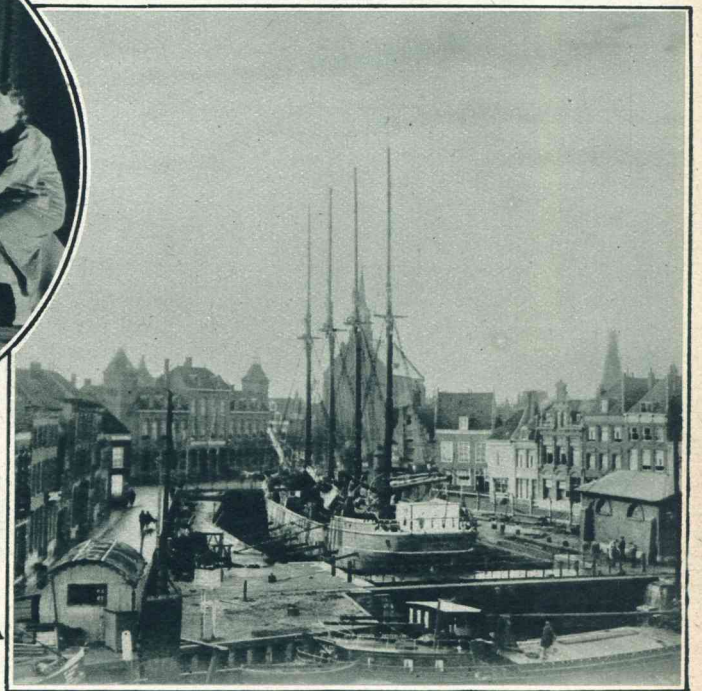


De Chr. arbeidersver. „Patrimonium" afd. Vlissingen vierdedezer dagen
haar 50-jarig jubileum. Foto van het bestuur en van de feestcommissie.



In de Prins van Oranje te Goes voerde
de plaatselijke afdeling van den Vrij-
zinnig Christelijken Jongeren bond ter
gelegenheid van haar tweede lustrum met
groot succes E. D. Spelberg's spel
„Kaïn en Abel" op.

Een aardig gezicht levert de
fraaie viermaster, die in 't Vlissing-
sche Droogdok ter reparatie ligt.





Het Nederlandsch elftal dat met 2-3 door de Belgen werd geklopt. Van l. n. r. v. Heel, v. Run, v. Nellen, v. d. Broek, Paauroe, Wels, Anderiesen, Odijk, Lagendaal, Lelieveld, Mol.



Het Belgische elftal van Zondag j.l. Staande van l.n.r. Simon, Hoydonckx, v. d. Berghe, Hellemans, Nouens, Declercq. Knielend Versyp, Noëth, Capelle, v. Beeck, v. d. Eynde.

Sport van Zondag

VERLOREN

Holland heeft van België verloren! Na de successen der Hollandsche voetbalploeg tegen Denemarken en Frankrijk komt deze nederlaag op eigen bodem, waar de Oranjeploeg toch niet makkelijk te kloppen is, misschien wel een beetje onverwacht. De wijze, waarop de Belgen de overwinning in de wacht sleepten had op zichzelf trouwens ook iets onverwachts.

Maar laat ons nu allereerst verklaren, dat de Roode Duivels den wedstrijd verdiend hebben gewonnen. Zij speelden beter voetbal, hetgeen heel duidelijk tot uiting kwam bij het positie kiezen en het afgeven van den bal, twee factoren, die toch de kern van het voetbalspel vormen.

Hierbij heeft zich het eigenaardige geval voorgedaan dat onze tegenstanders tijdens de eerste drie kwartier van de match, toen hun overwicht sprekend was, daarvan geen voordeel hebben kunnen trekken. Juist in die periode, waarin de Oranjemannen zich gelijkwaardig aan hun tegenstanders toonden, werd de overwinning der gasten bewerkstelligd en dit nog wel bij een 2-1 voorsprong der onzen.

Voetbal is spel en heel vaak een raar spel. Dit is Zondag weer eens gebleken. Vijf minuten waren voldoende om 30.000 van een overwinning droomende toeschouwers tot de werkelijkheid terug te roepen. Een fout van den keeper, welke in negen van de tien gevallen geen goal tengevolge zou hebben gehad, was thans direct aanleiding tot den gelijkmaker en indirect hoogstwaarschijnlijk ook wel de oorzaak dat de Belgen, nog voor het eindsignaal weerklonk, hun winnende doelpunt hadden gescoord.

Het Nederlandsch elftal is niet meegevalen. Enkele spelers zelfs vielen verbazend tegen. Om te beginnen b.v. Lagendaal. Nu moet men niet vergeten dat men van den langen Rotterdammer het

meeste verlangt en het is daarom logisch dat hij heel spoedig tegenvalt, wanneer hij maar even beneden die verwachtingen blijft. Had Lagendaal maar één doelpunt gescoord, waarschijnlijk had voetbalaanzielend Nederland hem na afloop van den strijd heel wat milder beoordeelt. Dit doelpunt bleef thans achterwege en de Xerxes-man had het, wat men noemt „gevreten”. Maar wat wil men eigenlijk? Lagendaal is geen fijn voetballer. Hij is de man met het harde schot, doch wanneer men zich door verschillende omstandigheden (Lagendaal had b.v. omdat hij niet een van de lenigsten is, veel meer last van het gladde veld dan de anderen) geen schietkansen kan scheppen en de andere spelers ze je ook niet geven, dan wordt het goaltjes maken een lastig vraagstuk. Onze midvoor is tegengevalen! Inderdaad, doch wij herinneren er aan, dat hij al eens meer beneden de verwachtingen is gebleven. Straks zal hij ze weer eens overtreffen. Daaraan staat men nu eenmaal



Odijk nog niet klemvast. By één der eerste schoten op het Hollandsche doel is de bal aan Odijk's handen ontglipt.



De voetbalwedstrijd Middelburg-Alliance (7-0). Een aanval der Zeeuwen op het doel der bezoekers.

bij een speler als Lagendaal bloot.

Nog één was er in het Hollandsche team, die door zijn lichaamsbouw het gladde veld als tegenstander had. Anderiesen n.l. heeft er eveneens bijzonder weinig van terecht gebracht, hetgeen temeer opviel, omdat tegenover hem een uitstekend speler als Hellemans stond. Een tegenvaller dus op de dure midvoor- en midhalvplaats. Wordt het al niet duidelijk dat we den wedstrijd verloren hebben?

Dan is er tenslotte nog Odijk. Onze invallerdoelman heeft zijn best gedaan. Hij is een bravour keeper, een speler, die vaak open doekjes haalt. Maar

nimmer treffkans op een beschermd doel zou hebben gehad. Dat was een groote tactische fout, welke ons de overwinning kostte en misschien wel de nederlaag bezorgd heeft.

Van de overige spelers kan wel worden gezegd, dat zij aan de verwachtingen hebben voldaan. Van Heel was weer schitterend en wij vonden hem met den Belg Hooijdonckx den besten speler van het veld. De vleugelspelers hebben zich kranig gevoerd en met Adam in de gelederen hadden we misschien een gunstiger resultaat verkregen, omdat deze speler hoogstwaarschijnlijk niet in het minst door de terreinomstandigheden gehandicapt zou zijn geweest. Maar, de Belgen misten Voorhoof. Dat is ook niet de eerste de beste. Neen, hoe wij het ook bekijken en zelfs rekening houdend met het feit, dat we den wedstrijd mogelijk niet hadden behoeven te verliezen, staat het als een paal boven water, dat de Belgen momenteel een betere ploeg hebben dan wij, beter hoogstwaarschijnlijk ook wel dan wij er één kunnen samenstellen.



Middelburg klopt Alliance met 7-0. Nog een spelmoment uit dezen kamp, door het doel van Alliance.

STEDESTEMMEN

Zijpe

Zijpe: schrik voor alle menschen
die — 't geldt niet de vliegmachien —
als het toppunt van hun wenschen
't mooie Schouwen willen zien.

Bij hem, die met fiets of auto
Graag met snelheid gaat;
Zijn de tollèn en de veren
voorwerpen van diepen haat.

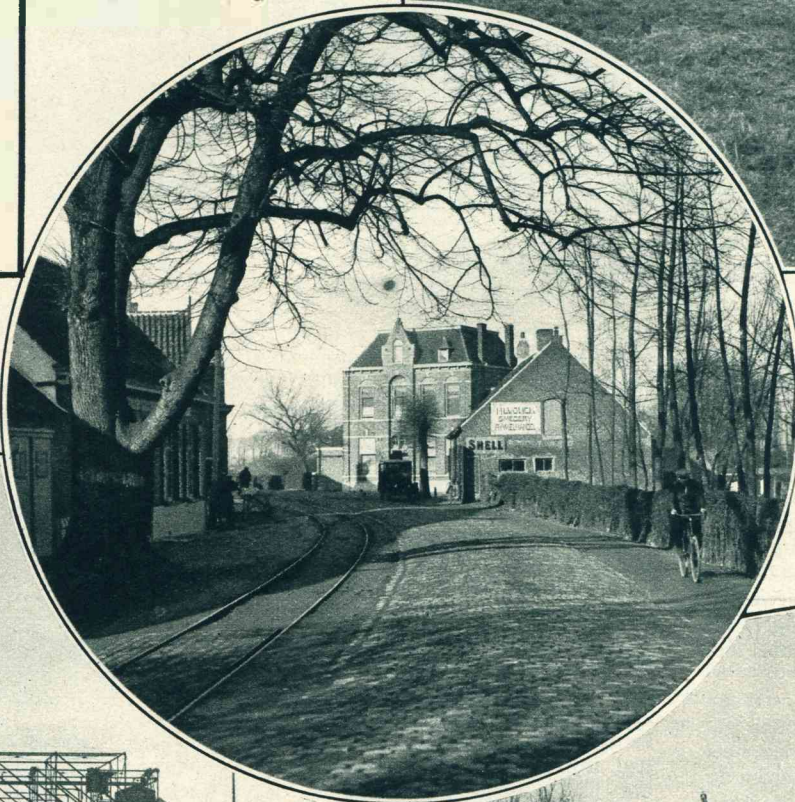
Altijd wachten, wachten, wachten,
dat is niemand naar den zin
En hoe haal je die verloren
oogenblikken nu weer in?

En daarvoor nog te betalen,
is nog wel het ergste kwaad!
Zijpe, geef een veer dat kostloos
en geregeld overgaat!

Wintergezicht op 'n boerde-
rij in den Wilhelminapolder.



Dorpskiesje van het
vriendelijke Terhole.



Langs het kanaal te Sas van Gent
op den weg naar Selzaete (België).



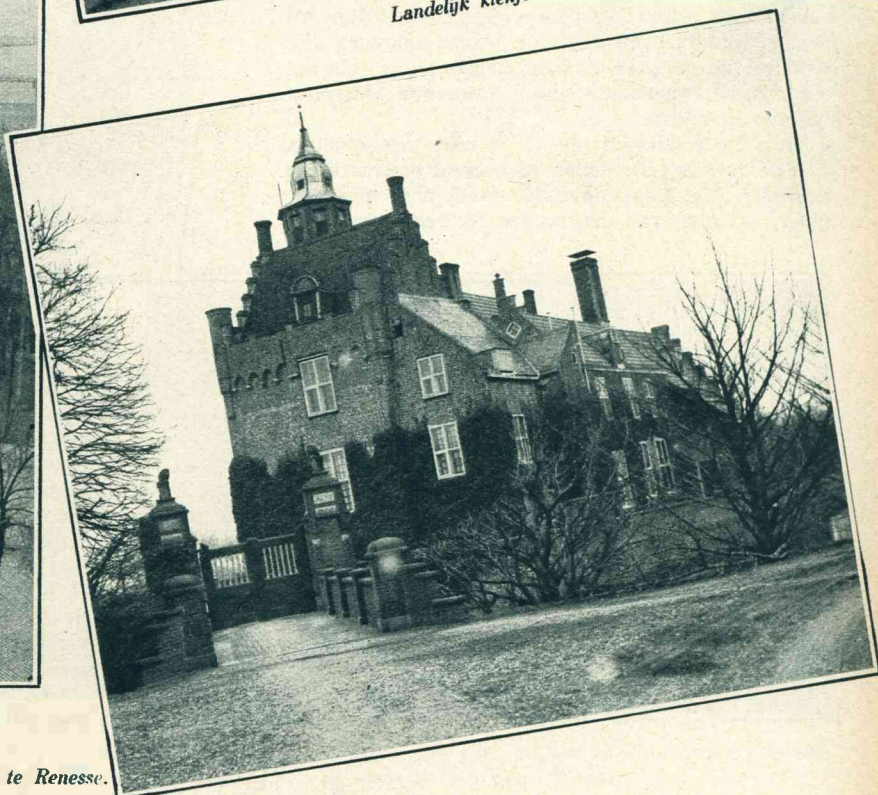
Van Stad en Land



Landelijk kiekje van Ossenisse.



Panorama van 't Bellamypark te Vlissingen.
Op den voorgrond het beursgebouw.



Het slot Moermond te Renesse.



Deze belangrijke ontdekking heeft de vroegere tandpasta's doen verouderen

In de Pepsodent-Laboratoria is een nieuw materiaal samengesteld, hetwelk polijstende bestanddelen bevat, die een algeheel ommekeer teweeg zullen brengen. De tanden gaan meer blinken, de tandanslag wordt geheel verwijderd, terwijl het materiaal absoluut onschadelijk is voor het teere glazuur der tanden.

DE Pepsodent-Laboratoria maken een geheel nieuwe ontdekking bekend. Pepsodent heeft steeds naar verbetering gestreefd en geeft ook thans weer de toon aan door deze nieuwe ontdekking, die drie uitzonderlijke eigenschappen bezit:

1. Voor het verwijderen van den gevaarlijken tandanslag zou het moeilijk zijn iets beters te vinden.
2. Door de uiterst fijne samenstelling zal het glazuur meer gaan blinken dan vroeger.
3. Doordat dit nieuwe materiaal beduidend zachter is, is het - en dit is zeer belangrijk - absoluut onschadelijk.

Nadat deze ontdekking gedaan was, zagen wij ons voor een groot vraagstuk geplaatst. Wij moesten n.l. dit nieuwe materiaal aan onze bestaande formule toevoegen zonder de vorm of de smaak van Pepsodent - waardoor zooveel hieraan de voorkeur gaven - te veranderen. Ook hierin zijn wij

voortreffelijk geslaagd want zowel de smaak als het uiterlijk zijn geheel hetzelfde gebleven; de resultaten zijn echter nog beter.

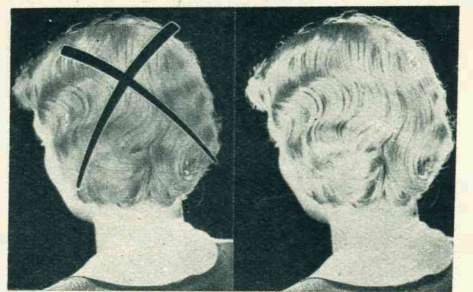
Pepsodent, de tandpasta die den tandanslag verwijderd.

Het voornaamste doel van Pepsodent is en zal steeds zijn: het verwijderen van den tandanslag. Pepsodent slaagt hier thans beter in dan ooit.

Tandaanslag is dat kleverige laagje op Uw tanden. Bacteriën verzamelen zich erin en veroorzaken bederf. Ze blijven steeds in contact met het glazuur. Tandaanslag neemt voedseldeeltjes in zich op, waardoor de tanden er dof uit gaan zien. Verwijderen van den tandanslag is een eerste vereischte voor schoonheid en gezondheid.

Koopt nog heden een tube. Pepsodent is volkomen onschadelijk, zelfs voor het teerste glazuur. Pepsodent is van 'n wetenschappelijk standpunt beschouwd de beste hedendaagsche Amerikaansche tandpasta.

5006
GEBRUIK PEPSODENT TWEEAAL PER DAG — BEZOEK UW TANDARTS MINSTENS TWEEAAL PER JAAR.



Weest geen

EX-BLONDINE

Laat Uw haar niet verkleuren!

Was Uw haar vroeger niet lichter? Deze vraag zult U niet hooren, wanneer U Roberts Nurblood gebruikt de speciale shampoo voor blondines. Nurblood voorkomt niet alleen het verkleuren van blond haar doch hergeeft ook donker of kleurloos geworden haar den oorspronkelijken lichten goudglans. Nurblood bevat geen kleurmiddel, geen henna en geen schadelijk bleekmiddel. Reeds de eerste proefnemingen bewijzen de verrassende werking. Het haar wordt geurig en zacht als zijde en glanst in wondervolle goudreflexen. Millioenen vrouwen in Amerika en reeds honderdduizenden Europeesche blondines gebruiken Nurblood met buitengewoon succes. Probeer Roberts Nurblood nog heden. Importeurs: Firma B. Meindersma, Den Haag-Amsterdam-Sneek.

Als Uw voeten pijn doen



Gij voelt verzachting in 30 seconden

Hebt U zwakke, gezwollen voeten, die alle dagen branden en pijn doen? — Op hetzelfde oogenblik dat gij een bad met Saltrates Rodell neemt, voelt gij dadelijk verzachting en alle pijn is verdwenen. Saltrates verwijderd het zuur en de giftstoffen waardoor de voeten opzwellen, branden en transpireeren, het verdriift pijnloos stekende eksterioogen alsmede eeltknobbels aan de teenen. Om prettige, frissche en gemakkelijke voeten te krijgen, moet gij in de een of andere apotheek, drogist of parfumerie-zaak een pakket Saltrates Rodell koopen

Bij Ruwe Huid PUROL
Bij Apoth. en Drogisten

KUNSTGEBITTEN

f 50.— of f 70.—
Absoluut pijnlooze behandeling
Betaling desgewenscht in termijnen vanaf f 1.— per week zonder vooruitbetaling. Ook voor Ziekenfondsleden

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Geopend van 9-3 en 6-8 uur.
Telefoon 51943
1 minuut van het Station D. P.
Voor Delft: Markt 79
Voor Pernis: J. Biesheuvel, Julianastraat 31 A
Voor Charlois: Boerg. Vliet 79 A
Voor Tuindorp Vreewijk: A. G. Versteeg, Strevelsweg 27 (bovenhuis)

ABONNEERT U OP DIT BLAD

ARENA

STATIONSPLEIN 12
HET VARIETE VAN ROTTERDAM
10320 TELEFON 15916

16-29 Februari

Het Glanspunt!
onzer programma's

De zes van de Staatsopera

(Die Sechs von der Staatsoper, Berlin)

Het ballet der Solisten

Bovendien

J. H. Speenhoff
de bekende dichter-zanger

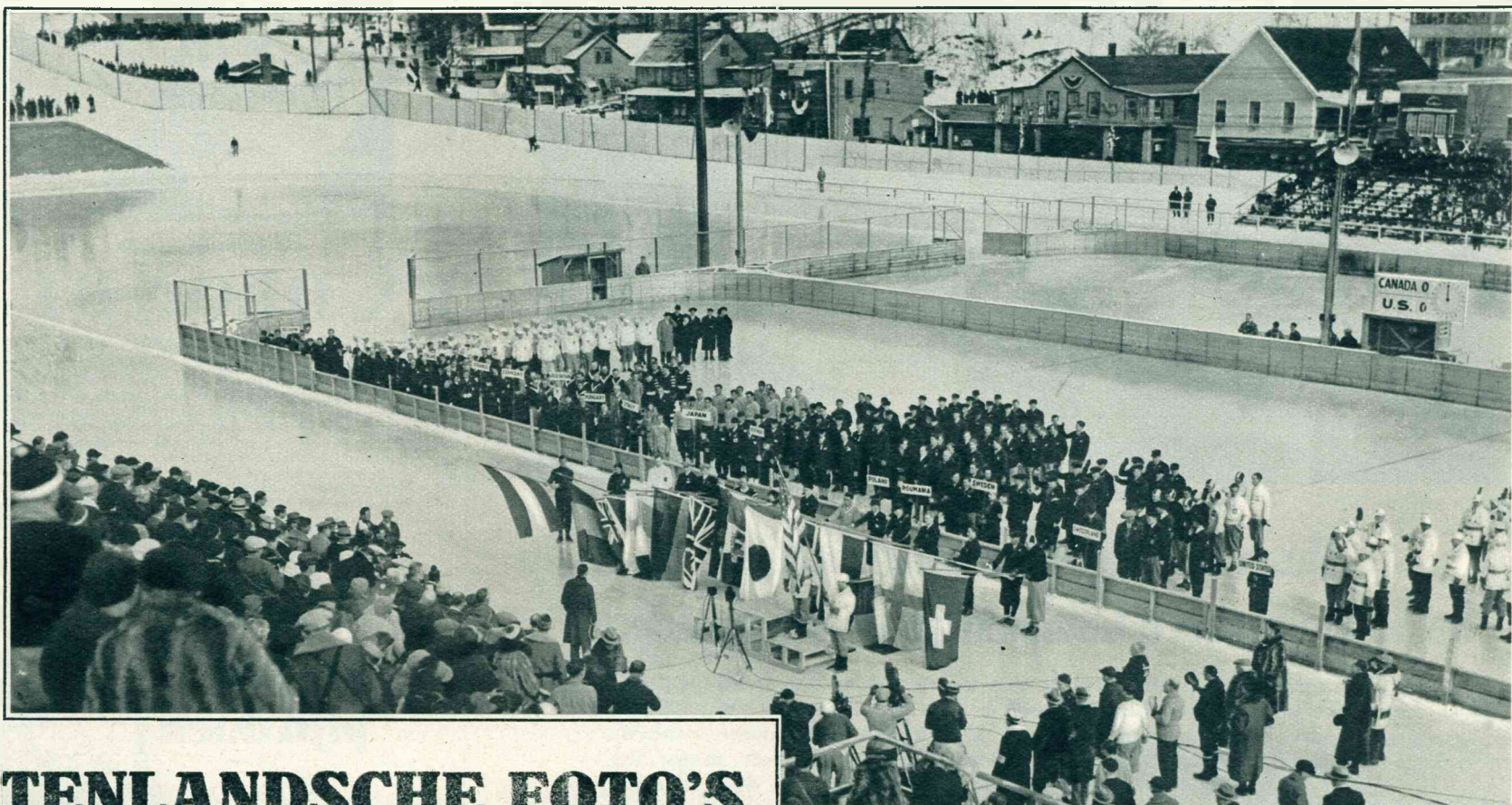
verdere

en
7
attracties!

Bovenstaand modern garnituur, bestaande uit 2 fauteuils en 4 massief eiken stoelen, bekleed met moderne moquette..... f 90.-
H. RIETVELD - MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 46-48-50 - Zie de 8 étalages

Dr. H. NANNING's
KINADRUPELS
Het aangewezen middel bij:
BLOEDARMOEDE - BLEEKZUCHT
MALARIA - GEBREK AAN
BETLUST enz.
Men lette op den naam „Dr. H. Nanning” buiten op de roode doos en op de flacon - Prijs f 1.30.

Asthmalijders
Het
Asthmapoeder Boom
geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende borstbenauwdheid en borstbeklemming.
Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijgaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.



BUITENLANDSCHE FOTO'S

Een plechtig moment op de ijsbanen te Lake Placid, waar de olympische winterspelen worden gehouden. De vlaggen der deelnemende naties zinken tijdens het afleggen van den olympischen eed.



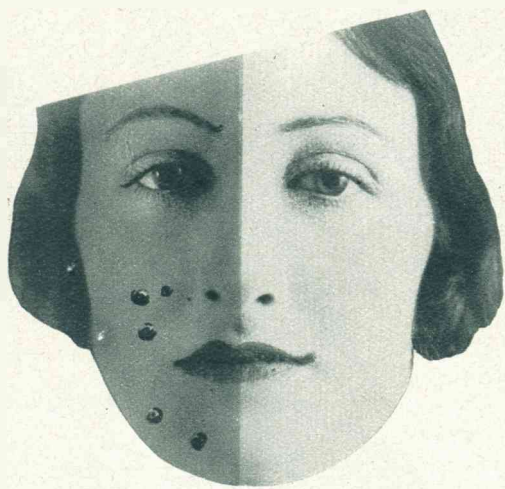
De Mohammedanen vieren over de geheele wereld hun plechtig Phamedan-feest. Een godsdienstoefening in een als tempel dienstdoende tent in een der buitenwijken van Londen.



De Italiaansche ministerpresident Benito Mussolini bracht een officieel bezoek aan Paus Pius XI. Mussolini en gevolg aan den ingang van de Vaticaansche stad.

Als de Donau begint te kruien. Een opname van de toegevoeren Donau nabij Giurgiu, waar de rivier de grens vormt tusschen Roemenië en Bulgarije

Spaart oogen en stroom met Philips „Argenta” en denkt er aan „100 watt is pas wat”



„Mijn gezicht was vol puistjes”.

Nu een gave, frissche huid...
en betere gezondheid.

Er is moed nodig voor een dergelijke bekentenis: „Mijn gezicht was vol puistjes”. Maar blijktbaar had deze dame medelijden met haar vroegere lotgenooten, die nog aan die lastige kwaal lijdten, terwijl zij hiervan verlost is. Zij schreef ons geheel uit eigen beweging — gaf haar naam en adres — enkel en alleen uit oprechte dankbaarheid en het verlangen anderen hierdoor te helpen. Ziehier de brief, dien wij ontvingen:

„Eenigen tijd geleden raadde mijn zuster mij aan om Kruschen Salts eens te probeeren voor mijn bloed, omdat mijn gezicht vol met puistjes was. Ik ben nu aan mijn tweede flesch en over het resultaat ben ik in de wolken. Bijna alle puistjes zijn verdwenen en ik voel me veel gezonder dan voorheen. Ik heb verscheidene vriendinnen geraden, het ook te probeeren, omdat ik hen graag hetzelfde resultaat gun, als ik met Kruschen heb gehad. Ik laat u vrij, dezen brief te publiceeren, want ik ben Kruschen Salts veel dank verschuldigd.”

W. C. S.
Puistjes, vetwormpjes en dergelijke huisgebreken zijn het gevolg van een slecht functionneeren van Uw inwendige organen, waardoor schadelijke zuren en giftige stoffen ontstaan. Indien u dus snel en zeker van zoo een leelijke, onooglijke teint verlost wilt zijn en voor altijd een frissche, zachte, aantrekkelijke

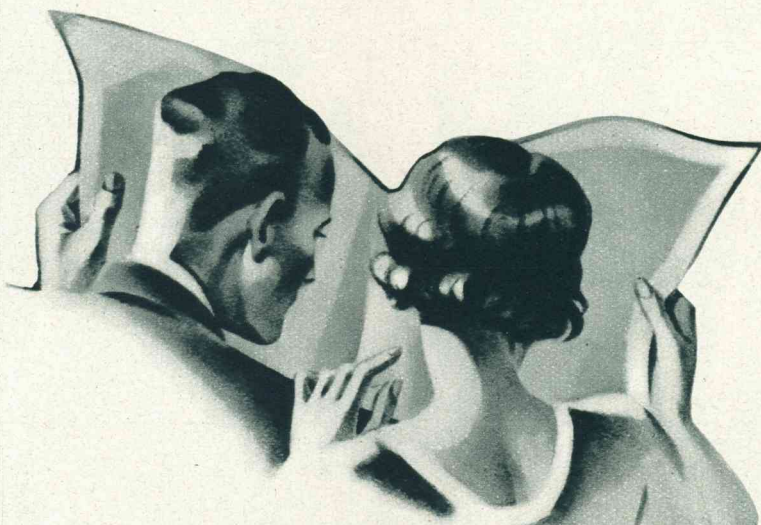
huid wilt hebben, neemt dan Kruschen Salts! Kruschen Salts is een volmaakte samenstelling der zes levenskrachtige zouten, die de zenuwen, klieren, bloed en lichaamsorganen uit uw voedsel moeten halen om regelmatig te kunnen functionneeren. Maar het is eenvoudig onmogelijk, dat u deze zouten krijgt uit het tegenwoordige gekookte voedsel.

Kruschen Salts geeft uw organen juist die zachte aansporing, die ze noodig hebben om regelmatig alle opgehoopte afvalstoffen uit het lichaam te verwijderen. En wanneer u inwendig bevrijd bent van alle onzuiverheden, dan zal ook zuiver, frisch bloed door uw aderen stroomen! U bent gezonder en u voelt dit. Uw frissche huid en heldere oogen getuigen ervan en uw voortdurende opgewektheid bewijst het.

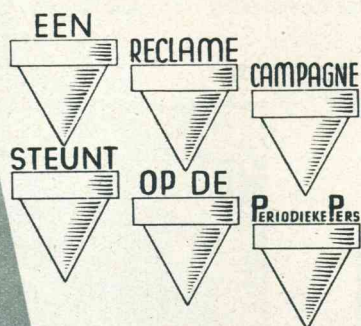
Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam-C.



ONDER VIER OOGEN



Onder vier oogen met uw advertentie, niets, dat stoort, niets, dat opjaagt. Dát is de gunstige atmosfeer, waarin gij rustig tot uw toekomstige klanten kunt spreken, en met succes uw zaak kunt bepleiten. Die rustige belangstelling vindt uw boodschap vooral in een periodiek. Een periodiek wordt gelezen op een kalm moment, wordt herlezen en bewaard, tot het van begin tot einde is doorgewerkt.

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE EEN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

DOELMATIGE PUBLICATIE
VAN UW ZAKENNIEUWS
IS VAN GROOT BELANG
VOOR UW ONDERNEMING



PUNLIJKE HUID?

WAAROM

LANGER LIJDEN?

Krabben en wrijven maakt het jeuken erger. Ge beschadigt de huid en kunt 's nachts niet slapen. Koop een flacon D.D.D. De eerste druppels doen de jeuk reeds bedaren en bezorgen U een rustigen slaap. D.D.D. brengt altijd verlichting, omdat het diep in de poriën dringt en daar de ziektekiemen doodt. Het is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekzeem, uitslag en andere huidaandoeningen. Koop nog heden een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist. C-12

DDD GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN

Onze Gratis- Ongevallen- Verzekering

Wij vestigen nogmaals de aandacht onzer lezers op onze verzekering. Vele bladen verzekeren hun lezers tegen ongelukken, hun overkomen in spoor of tram, wat natuurlijk maar zelden voorkomt!

De abonné's van ons blad zijn verzekerd tegen alle ongelukken, die hun kunnen overkomen, en dat tegen hooge bedragen gaande tot

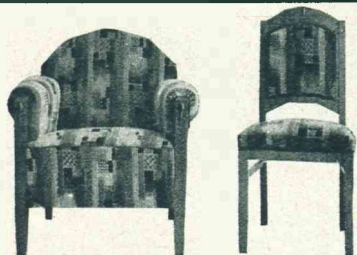
5000 Gulden

bij algeheele, levenslange invaliditeit. — Bij dood wordt den nabestaanden

600 Gulden

uitgekeerd, terwijl mindere bedragen worden betaald bij kleinere ongevallen.

Onze polis-voorwaarden kennen slechts enkele weinige uitzonderingen!



Bovenstaand modern garnituur, bestaande uit 2 fauteuils en 4 stoelen met veeren en crinvulling, bekleed met moderne moquette

f 69.-

H. TER MEULEN, Hoogstraat, Rotterdam
Met alles goedkooper dan wie ook!

Witte Tandem: Chlorodont

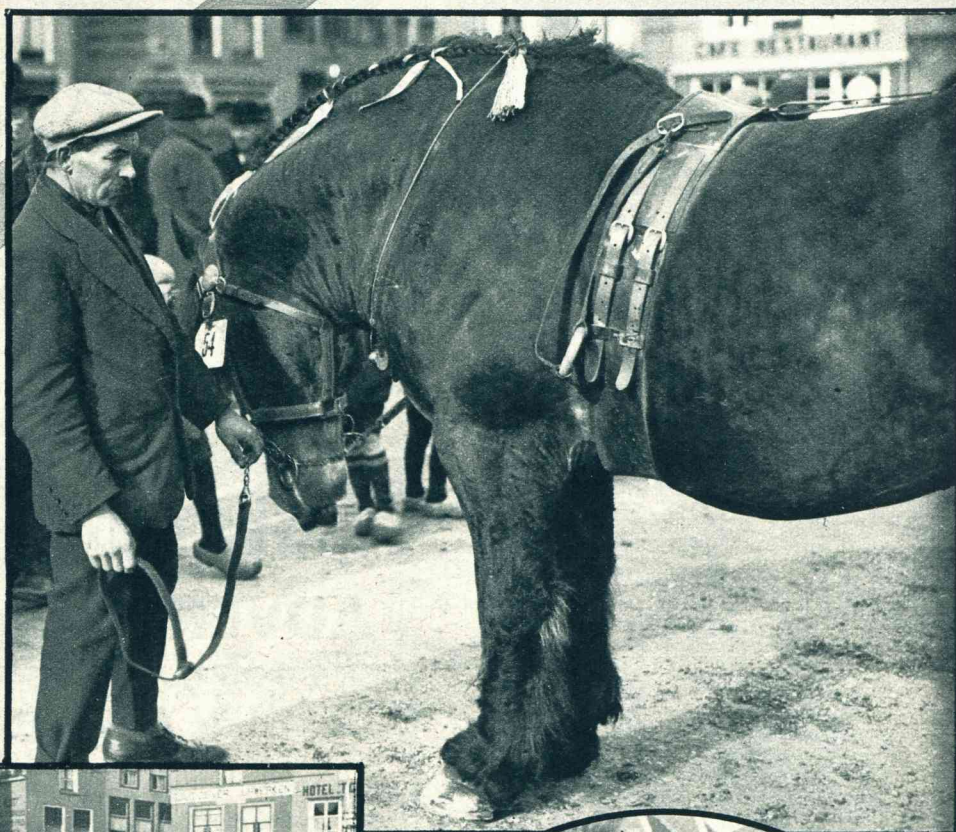
de heerlijk verfrisschend smakende pepermint tandpasta Tube 35 cent en 60 cent



1. 's Morgens, als de zon opgaat
Klinkt er hoefbeslag op straat.

2. 't Puikje van het Zeeuwsche paard
Wordt ter markt bijeengegaad.

3. Versch gestriengeld en gekamd,
en het glimmend lijf, dat dampt.



ZEEUWSCHE FILM



4. Keurders zijn al in de weer
Aanstonds trekken zij van leer.

5. Hup! Allé! Fel kletst de zweep
en het paard draaft naar de streep.

(Centrale keuring van
hengsten te Goes).

6. Zie hier fier een prijswinnaar
met zijn stralenden eigenaar.

